

אי צדיות המייטער

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

י"ג בשבט תשפ"ו | שבת קודש | גלוז 186

פרשת בשלח

מנן העל"צ רבם בער'ו שמואל'י שליט"א

בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּשָׁבָט
רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן:

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
16:36	17:16	17:48	18:23
16:54	17:14	17:46	18:20
16:56	17:16	17:48	18:23
16:53	17:13	17:45	18:19

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצריקא

יום ראשון - י"ד שבט

יד. רבי יצחק אביחצירא, בן אביר יעקב קבור בגורמא במרוקו התער"ב | רבי בן ציון שפירא מחכמי ישיבת בית אל | רבי יעקב יהושע פאלק, מח"ס פני יהושע, תקט"ז | רבי אהרן לייפער מנדבורנא, מח"ס יד אהרן | רבי דוד שפירא, מח"ס שו"ת בני ציון, תשל"א | רבי דניאל פריש, בעל המתוק מדבש, התשס"ה

יום שני - ט"ז שבט

טו. רבי נסים נחום ממייסדי ישיבת פורת יוסף | רבי רפאל שלמה לניאדו ראש ישיבת פורת יוסף, תרפ"ה | רבי יוסף דוד אבולעפיה | רבי יהודה אלבא, מח"ס שבות יהודה | רבי חיים מרדכי מרגליות, מח"ס שערי תשובה, תקפ"ג | רבי דוד סויסה, הצדיק ממבשרת ציון, קבור בהר המנוחות | רבי אהרן שהרבני | רבי נסים הררי רפול, ממקובלי אר"צ, עלי נהר, התר"ל | רבי שלום אוולאי, מדייני צפרו במרוקו, התרפ"ב | רבי ינון חורי (ב"ר חיים) מייסד כ"י גבעת חיים, התשס"ד

יום שלישי - ט"ז שבט

טז. רבי ברוך שלום מחב"ב | רבי יונה גבון, מח"ס נחפא בכסף, תק"כ | רבי אלישע אפריאט מעיר צפרו מרוקו | רבי שלום מרדכי הכהן שבדרון, מח"ס שו"ת מהרש"ם, תרע"א | רבי משה זאב פרידמן רבה של יפו, מח"ס קרבן משה, תשמ"ח | רבי אברהם שלמה בידרמן, האדמו"ר מלעלוב | רבי יצחק אוחנא רבה של קרית שמונה, תשנ"ב

יום רביעי - י"ז שבט

יז. רבי בנימין כהן, מח"ס אבות העולם | רבי יוסף בן נאים, מח"ס מלכי רבנן | רבי דוד ועקנין, מח"ס יודבר דוד | רבי חיים פלאג'י, חיבר כשמונים ספרים, תרכ"ח, קבור בטורקיה | רבי יחזקאל מקומיראבי שושלת מודזי"ץ, תרט"ז | רבי שלמה הכהן סקלי הדיין | רבי משה מקיטוב תלמיד הבעל שם טוב

יום חמישי - י"ח שבט

יח. רבי יוסף לאצטו מפרשבורג | רבי אברהם מימון מחכמי גאס, תער"ב | רבי בנימין בינוש פינקל ראש ישיבת מיר, תש"ן | רבי דוד צבאח, בעל שושנים לדוד, התשט"ז

יום שישי - י"ט שבט

יט. רבי שמעון גרינפלד, מח"ס שו"ת מהרש"ג | רבי שמואל מסלונים, תרע"ו

יום שבת - כ' שבט

כ. אשר בן יעקב אביו ע"ה, ב' שו"ט | רבי עובדיה הדאיה, מח"ס ישכיל עבדי, תשכ"ט | רבי יעקב וידענפלד אב"ד הרימלוב, תרנ"ד | רבי שמואל בן הרוש, רב כפר שלם, שם משמאל, התשס"א

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הסביבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפקודת של מ"ד שליט"א וכן כל ספרי מ"ד

שלוחה 5

לעריכת אזכרות

בארחות צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדושה כולל תיעוד שישיאל אלימס

בזאטסאפ

שלוחה 7 או בזאטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום י"ז מ"ד גדול המקובלים

שלוחה 3 או בזאטסאפ

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור-מראש

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שניות מספרים שלוחה 7

כול לאברכים מציינים הזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הכות או היכנס לאחר הישיבה

מכון להצאת

ספרים

יחזקאל

לעזר

תהלים לילדים

להוצאת שמות

בלימוד התהלים

לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי

הזוהר הזמני

ללא עלות

שלוחה 4

לקבלת ההלכה

הזמנית כ-2 דק'

של הלכות

יש לשלוח בקשה

בזאטסאפ

בית הוראה

שאלות אקטואליות

בהלכה

שלוחה 2

ישיבה גדולה

לכבודים

תפירת התורה

שלוחה 10

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

03-55200004 | www.ravbenayahu.co.il | אורז ישראל 4-בת-ים

טכ'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

צוות צ'אט ישראל יוקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הרב הדייני שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

'אני פרעה המושפל...'

בפרשה הקודמת קראנו איך שהקדוש ברוך הוא נתן למצרים את שלושת המכות - ארבה, חושך ומכת בכורות, ואיך פרעה רץ ברחוב עם הפיג'מה שלו והוא לא האמין שהוא ראה שבכית שלו כולם מתים. הרי היו לו הרבה נשים, ולכן מכל אישה היה לו בן בכור, וכולם פגרים מתים. הרי הוא גם בן בכור מה יעשה? אז היה 'מת' מפחד ורץ ברחוב לחפש איפה משה רבינו. **וכל התינוקות צוחקים עליו והיו אומרים לו 'הוא פה... ופה... ופה... ופה...'**

סוף דבר, עד שהגיע לבית של משה, אמר 'אני רוצה לדבר איתך'. אמר לו 'הקדוש ברוך הוא אמר שאסור לצאת היום' 'איש לא יצא מפתח ביתו עד בוקר', 'לכן אני לא יוצא'. עומד משה בחלון ואומר לו 'מי אתה בכלל?', אומר לו 'אני פרעה המושפל...', כך כתוב במדרש.

אומר לו משה: 'אם אתה פרעה המושפל, אז תצא ותכריז לכולם 'קומו צאו מתוך עמי'. ופלא פלאות מה שהיה, הוא התחיל להגיד - קומו צאו, אתם לא עבדים שלי, אתם עבדים של הקדוש ברוך הוא, קומו צאו!', **והקדוש ברוך הוא שם לו רמקול בפה והגביה את קולו ושמעו את זה כל מצרים**, וכך השפיל אותו הקדוש ברוך הוא עד למטה.

'זורק את הראש של אביו לתקרה'

קודם לכן היה 'מכת בכורות'. במכת בכורות המצריים לקחו את הבכורות שלהם והיו מחביאים אותם בבתים של היהודים. אך זה לא עזר להם. איפה שיש בכור, מת! 'וזה' הכה כל בכור בארץ מצרים' מה זה 'הכה'? לא כתוב הרג אלא הכה. כלומר עשה בהם כאלה שפטים ונתן להם שיעון בראש והם השתגעו, והיה אחד תופס את אבא שלו ונותן לו מכות בראש וזורק את הראש שלו בקיר הזה ובקיר הזה ובתקרה... ומרביץ לכל מי שיש שם. **והייתה צרה גדולה שאין כמו הצרה הזאת בעולם.**

לא ידעו מה לעשות המושפחות האלה וכל הבית של הגויים נהרס, בעוד שעם ישראל כל אחד יושב 'תחת גפנו ותחת תאנתנו' ועושים 'פסח', שרים ושמחים, ואילו הם שמה, סובלים סבל אדיר שאין כמוהו. ועם ישראל רואים את זה, ואומרים: 'כמה ציערו אותנו, הרגו בנו וחמסו בנו. הנה הקדוש ברוך הוא משלם להם'.

בית המקדש ומקום המזבח, ושמה שחטו את הפסח, ואז הביא אותם חזרה לצלות אותו בבית שלהם.

המצרים ראו את אלוהיהם נשחט'

והם לקחו את הכבש "ראשו על כרעיו ועל קרבו", והיה ריח יוצא ומתפשט בכל מצרים. ודווקא עשו אותו צלי ולא תבשיל, **כדי שהריח ילך בכל מצרים**. וגם אמר להם - "ראשו על כרעיו ועל קרבו", לצלות אותו שלם, כדי שלא יחשבו המצרים ויגידו שזה 'צבי' וזה לא האלוה שלהם. הרי האלוה שלהם זה היה כבש. לכן **הראו להם שזה כבש** וזה האלוה שלהם שעושים בו שפטים ואיך עכשיו מוצצים לו את כל הדם שלו כדי שלא יהיה למצרים שום כוח, והייתה יוצאת נשמתם כשראו זאת.

בכל זאת הם היו אומרים 'זה לא זה...! מה עשה הקדוש ברוך הוא?', העלה את הראש של הטלה בזמן שצולים אותו, והיה אומר למצרים 'מהה, מהה, ' כדי להגיד להם: 'זה טלה, ולא תחשבו שזה צבי'. יוצא שכל בית של עם ישראל היה 'בית מקדש', כי יש שמה מזבח וראש המשפחה נחשב כמו כהן שמקריב. פלא פלאות.

'שלשה נושאים עיקריים בפרשה'

השבת פרשת 'בשלח' יש בה שלושה דברים מיוחדים - **דבר ראשון** זה 'שירת הים' איך שעם ישראל עברו את הים כיבשה, 'והמים להם חומה מימנם ומשמאלם', ואיך הים נקרע ל"ב גורים, **דבר שני** איך ירד 'מן השמיים', והיה יורד לעם ישראל אוכל מן השמיים. איפה שמענו כדבר הזה שהיו מברכים 'בא' אלוקינו מלך העולם, **המוציא לחם מן השמיים'.**

היום אנחנו מברכים 'המוציא לחם מן הארץ'. וזה היה מבריא את הבן אדם, ואין לו יציאות בכלל, והוא כמו מלאך והכל נבלע באיברים "לחם אבירים אכל איש" - לחם שנבלע באיברים. **ודבר שלישי** זה 'מחה תמחה את זכר עמלק', לאבד את זכר עמלק מן העולם. לכן 'שבת שירה' כמה היא חשובה.

'שירה שחושפת הכל'

אומר הזוהר הקדוש - רבי יוסי אמר 'אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ויאמרו

עונג שבת

'באיזה מזבח הוקרב קרבן פסח?'

אמר להם הקדוש ברוך לעשות פסח, 'דם הפסח ודם המילה'. באותו יום אמר להם הקב"ה למול, ואת הדם של המילה ואת הדם של הפסח **לשים על המזבח**. מה זה המזבח? איפה יש מזבח??

אלא כתוב בספרים הקדושים, שהקדוש ברוך הוא אמר להם וכך מביא ה'תרומם', שהמשקוף ושתי המזוזות הם ה'מזבח', וזה שלוש מזבחות. כך כתוב ב'מכילתא' שהמזבח של ישראל במצרים זה היה המזוזות והמשקוף ששם שמו את הדם.

ב'תרומם יונתן' כתוב - שהקדוש ברוך הוא אמר 'אני רוצה שאתם תקריבו קורבן פסח איפה שיקריבו בניכם לא פה'. ולקח אותם 'על כנפי נשרים לירושלים איפה

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דיי הדייני מוסר והלכות

משולחן המלך

מבחינה רוחנית, ורק אחרי שעשו תשובה נקרא להם הים, אותו דבר זיווג של אדם, שצריך להכין את עצמו שהזיווג שלו יבוא לו 'על המקום'. ככה זה הולך.

'אני שולח לך לקומפיוטר...'

כשעם ישראל עמד על ים סוף, עדיין הים לא נקרא, אך, הרי כתוב שהקדוש ברוך הוא ברא את העולם וברא את הים, אמר לו: 'תשמע, תנאי אני מתנה איתך. כשיבוא בני בשנת ב' אלפים 448 לבריאת העולם יבוא בני לפה, ואתה תבקע להם את הים'. אמר לו הים: 'קיבלתי. אבל, איך אני אדע למי לפתוח את הים ולמי לא? הרי יבוא גם מצרים ומכשפים ואזורים. איך אני יודע למי לבקוע ולמי לא?', אמר לו 'אל תדאג, אני שולח ל'קומפיוטר' שלך תמונות ושמות של מי שיעמוד באותו מקום, ואתה תזדהה אותם אתה מעביר אותם את הים'.

אמר הים: 'הוואו... טכנולוגיה מתקדמת, מצוין...'. אך כשעם ישראל עמד שמה, בגלל שהם עשו עוונות במצרים, לא מזהה אותם ה'מוחשב' של הים, המלאך של הים לא מזהה אותם. הוא אומר 'זה לא אלה... זה לא אלה...', עד שהם עשו תשובה.

זה כמו שהמכונת רוצה לעבור במחסום, ולדאור יש לו את מספר של המכונת. אך לפעמים זה התלכלך בכוח זה לא בדיוק עובר ואז הוא לא מזהה אותו. אבל אם מנקים את הכל זה עובר... זה היה אותו דבר כאן. וכשיזדהה אותם המלאך של הים, מיד נפתח הים.

'בעכו למדנו איך אומרים שירה'

הייתה שנה אחת, שאמרתי להם פה, 'בואו ואני אראה לכם איך אומרים 'שירת הים' בשמחה רבה'. היה איתנו פה לומד רבי יעקב לופס, האבא שלו היה הרב של 'עכו' רבי שלום לופס, שהיה תלמיד חכם גדול משהו שאין כמוהו. הוא היה מתפלל מילה במילה, וכשמגיע ל'שירת הים', איזה שירה... ואיזה זמרה... ובאיזה חשק, כל הקהל היה.

כותב, שכמה הפליט בזוהר הקדוש, ש'היא מסוגלת לכפרת עוונות'. והשמחה לאיש תלויה ב'טהרת הנפש' וצריך לעורר את השמחה במחשבות טהורות. כמו איש שמצא שלל. איזה שמחה תהיה לו?, כי מי לא אוהב כסף ושלל? וכפי השלל, תהיה שמחתו.

כל אדם רוצה לזכות לחיי העולם הבא, 'פה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה'. ולכן, אפילו שאדם הוא 'עפר' ביסודו, אך הוא אוהב למעלה למלך רם ונישא שלגדולתו אין חקר. כי בקריעת ים סוף הראה לנו הקדוש ברוך הוא את אהבתו איך שהוא שירד כל מערכות ועשה לנו לפני משורת הדין. הלא כתוב - 'קשה זיווג של אדם כקריעת ים סוף', 'קשה פרנסתו של אדם', וזה דוגמה לדבר קשה.

'התאמה מעולם הנשמות'

מה פירוש 'קשה זיווג של אדם כקריעת ים סוף'? אחד ההסברים לזה אומר, שאדם עוד בעולם הנשמות לפני שהוא בא לפה, אומרים 'איש פלוני לפלונית', והזיווגים הם כבר היו בשמיים. וכשאדם יורד לפה, צריך למצוא את הבת זוג שלו שהייתה איתו למעלה בעולם הנשמות. והקדוש ברוך הוא כך קבע. אך לפעמים האדם לפי המעשים שלו הלך ועשה מעשים לא טובים, אז הבת זוג שלו היא נידחת. אומר לו הקדוש ברוך הוא: 'תשוב כתשובה ותעשה רצוני ואז הבת זוג שלך תבוא, זה תלוי בך'.

ולכן אומר 'קשה זיווג של אדם כקריעת ים סוף'. כמו בקריעת ים סוף שעדיין עם ישראל לא היו מוכנים

לאמר. אומר רבי שמעון בר יוחאי - מה זה 'יאמר לאמר?' - לדורי דורות. שהשירה הזאת לא תעזוב אותם לעולם ולא תשכח מהם לעולמים.

אומרים רבותינו שיש בה נבואה של כל הגלויות של עם ישראל ומה יהיה כשיבוא מלך המשיח, והשירה מדברת על הכל. זה לא סתם שירה. אף אחד לא אמר להם מה לומר ואף אחד לא הכין אותם, והם מעצמם עם משה רבנו היו עומדים בשפת הים והתחיל משה לשיר וכל עם ישראל פתחו פיהם ושרו בדיוק אותו דבר. ואפילו עוברים שבמעי אימותיהם היו שרים. היתה שם מקהלה ותזמורת שאין כמוה. גם מבוגרים וצעירים וילדים ותינוקות, וכולם שרים אותו דבר. אומרים שעם ישראל מלבד שאמרו את השירה הזאת, שרו שמונה שירות כמניין 'אז'. ועם אותה שירה של עכשיו זה תשע. והשירה העשירית זה יהיה לעתיד לבוא בזמן מלך המשיח נשיר שיר עשירי.

'סוגלת אמירת שירת הים'

רבותינו אמרו - כמה מעלה גדולה יש לשירה הזאת. עד שעמדו ישראל עכשיו ואמרו שירה על שפת הים, שום אדם בעולם לא אמר שירה, אפילו אדם הראשון לא אמר שירה להקדוש ברוך הוא. אברהם, יצחק, יעקב עם כל הניסים, לא אמרו שירה. ולכן עכשיו שעם ישראל אמרו שירה, נמחלו כל עוונותיהם. כמו שכתוב 'ינסע משה את ישראל מים סוף', מלמד שהסיע אותם מחטאותיהם'. אומר ה'סולת בלולה', שהאומר 'שירת הים' ככל כל יום בשמחה רבה, בדקדוק ובטעמים, מוחלים לו על כל עוונותיו. איזו שמחה גדולה זאת שמוחלים לו על כל עוונותיו. פלא פלאות.

'למרות הקושי - עשה הקב"ה לפני משורת הדין'

ה'חסד לאלפים' רבי אליעזר פאפו בעל ה'פלא יועץ'

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שולחן 7 03.5520004

משולחן המלך

לכית דין ודואה שכל העוונות גברו על המצוות.

יצא כרוז: 'יש מי שרוצה לערער?', אמר מישור-
'כן, הוא קיבל ייסורים', ופתאום באים משאיות של
חצץ ושופכים על הכף של הזכויות, ונשאר עוד קצת
כדי להכריע לו את הכף לזכות. מתעורר מהחלום
וצועק 'עוד קצת...' **אומר לו הרש"ש: 'מה קרה
שאתה צועק עוד קצת??'**

'הסיבה שהעלימו את יוסף בנילוס'

רבותינו אמרו, שביציאת מצרים היו עסוקים עם
ישראל באיסוף כסף וזהב, כדי לקיים את הבטחת
ה' לאברהם אבינו 'ואחרי כן יצאו ברכוש גדול'.
אבל משה רבנו מה עשה באותו זמן?, התורה אומרת
'ויקח משה את עצמות יוסף עמו', אומר המדרש-
בשעה שעם ישראל היו עוסקים באיסוף כסף וזהב,
**משה רבנו הסתובב שלושה ימים ושלושה
לילות לחפש את ארונו של יוסף.** כמה שיגע, לא
מצא ולא ידע מה לעשות, עד שראתה אותו סרח בת
אשר שאמרה לו 'משה, מה קרה?', אמר לה: 'אני
מתייגע למצוא ארונו של יוסף שלושה ימים'. אמרה
לו- 'בוא איתי, אני זוכרת איפה שמו אותו'.

לקחה אותו לאיזה נחל ואמרה לו **'עשו ארון 500
כיכרים** (שזה משקל אדיר), הכניסו בו את עצמות
יוסף והשליכו אותו בתוך הנחל, כי היועצים של
פרעה אמרו: 'אם אתה רוצה שלא תצא מפה האומה
הזאת, תטביע ותעלים את עצמות יוסף עד שלא
ימצאו אותו'. המצרים הטמינו אותו בכוחות טומאה.

'ארונו של יוסף בין ארונות המלכים'

מיד עמד משה על שפת הנחל ואמר: 'יוסף, יוסף...
השבעת את ישראל 'פקוד פקוד אלהים אתכם'
'פקוד' זה 'פה' - יקוד', כבוד פה. הפה הזה מדבר

אלא גם הקדוש ברוך הוא כביכול יצא. הוא היה
עמם בצער הגלות 'עמו אנוכי בצרה'.

כמו שאומר הזוהר- 'כליל הסדר' אמר הקדוש
ברוך הוא למלאכים- 'בואו ותראו איך שעם ישראל
שמחים בפורקני'. רואים מכאן, שהקדוש ברוך
הוא היה איתנו בגלות. לכן כל צרה שיהודי שריו
בה בגלל העוונות שלו, הקדוש ברוך הוא נמצא
איתו. אבל למעשה לא צריך לא את הצרות ולא את
הייסורים. הכי טוב איך אדם מתפטר מהצרות שזה
בא בגלל העוונות?, יעשה תיקון עוונות, יעשה צום.
אם לא יכול לצום כי הוא חולה והוא זקן, יעשה
'תענית הראב"ד'. מה זה תענית הראב"ד?, **'יגיד
לאשתו שתסדר לו מאכל טעים- 'חורש סבוי',
'קובה',** ואז כשהמאכל מונח לו יפה בצלחת, יטעם
קצת, ויהיה 'בוער' לו להמשיך לאכול, ויתגבר
ויעזוב אותו. אז זה כאילו 'התענה' ממש.

'אני רוצה עוד יסודין'

היה יהודי אחד שכל הזמן בא אצל הרש"ש ומתלונן
על מזלו ועל הייסורים שיש לו. יום אחד אמר לו
הרש"ש 'טוב, תשב במקום שלי'. ישב שם וגרם.
חולם שהוא נפטר ולוקחים אותו לבית דין של
מעלה, אומרים לו: 'תלך מפה ישר, הוא רואה שם
'כפ מאזניים', והוא רואה משאיות משאיות... שואל
'אפשר לקחת טרמפ?', עונים לו: 'פה אין טרמפ'.

שואל 'מה יש פה במשאיות?', אומרים לו: 'כל זה
עוונות של פלוני בן פלוני', **הוא יודע שמדובר בו.**
אחר כך הוא רואה אחד רוכב על סוס ויש בידו שקית.
שאל מה זה? אמרו לו- 'זה המצוות של פלוני...! הגיע

אז אני רציתי להראות להם פה לאנשי השיעור שלנו,
ותכננו יום אחד עם הכן שלו שהיה לומד איתנו פה,
ונסענו בשעה 2, כלילה ל'עכו' והגענו שעתיים לפני
תפילת 'שחרית', כי הרב מתחיל תפילת שחרית לפני
הזמן שעה וחצי. הוא היה אז זקן. ואז כולנו באיזה
חשק ולאט לאט אמרנו איתו את כל 'שירת הים'
בהתלהבות גדולה.

אבא שלו הוא היה רבו של הרב שרעבי, קראו לו
רבי יעקב לופס, והיה מקובל גדול. היה לו סידור עם
הגהות. אני אמרתי לחכם שלום אם הוא יכול להביא
לי את הסידור. אמר 'זה בבית שלי. אני עכשיו לא
גר בבית. אבל אני אלך ואני מבטיח שאני אביא לך'.
וככה היה. אחרי כמה זמן הוא הלך, חיפש לי את
הסידור, ושלח לי אותו.

'בישול ארוך'

זה שנאמר 'ויהי בשלח פרעה את העם'- אומר
ה'אור החיים הקדוש'- 'למה 'ויהי בשלח פרעה?'
וכי פרעה שלח אותם?, הקדוש ברוך הוא אדון הכל
שלח אותם?.

אלא אומר רבינו חיים בן עטר- הקדוש ברוך הוא
הטעה את פרעה שיתרצה לשלחם. ופרעה אומר
להם- 'קומו צאו', כדי שיחשבו שכאילו הוא משלח
אותם. אך באמת הכל תלוי בו יתברך. אך כל זה,
בשכיל שהוא יתחרט וירדוף אחריהם.

'וישובו המים ויכסו את הרכב ואת הפרשים'-
הקדוש ברוך הוא 'מבשל' את הכל, בשכיל שהם
ייכנסו בפנים ו'יבשל' אותם. איזה בישול עשה
להם בפנים... כמו קדירה, מים מלמעלה, מים חמים
מלמטה והיה מהפך אותם.

'הדרך להתפטר מהצרות?'

ב'זוהר' על הפסוק 'ויסב באלוהים את העם דרך
המדבר ים סוף'- 'את' בא לרבות- רבותינו אמרו,
בשעה שהוציא הקדוש ברוך הוא את ישראל
ממצרים, לא רק עם ישראל יצא משעבוד לגאולה,

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וליהיהם הנעימים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ג' טאב התשס"ד
הלימוד והתפילות בשיבה יהיו לע"נ

רשמיא
עושר
נכד
אבר
וילם
מכונה

יקיוד פלוני

הוקדש ע"י הרב פלוני אלמוני יהיו ויהי שובת לשפעת בינה
הצלחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי
המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

סיפור יציאת מצרים

"וירא ישראל את ה' והגדלה אשר עשה ה' במצרים" (פ' י"ד פס' לא).

פרש התפץ חיים שלהקה"י יש בכיכיל יד גדולה ואורכה, דהיינו שלפעמים לוקח זמן רב עד שרואים את יד ה' וזה רמז ה' הגדולה! לכן אדם צריך הרבה אמונה בהשם יתברך אשר הוא ממלא כל עלמין וכל פעולה בעולם מגיעה אך ורק ברשותו, לטובת האדם, ועל האדם בתוך הניסיון שהוא נמצא להתחזק בכל עוז כאמונה פשוטה בהשם, ויראה איך כל דבר בסוף היה לטובה, לא תמיד בעולם הזה, אולם לעתיד לבוא כל אדם יתגלה לו איך הכול היה לטובתו.

מעשה שהיה בשני חברים בלב גנש, ראובן ושמעון, שעברו יחדיו קורס בנהגות חשבונות וסיימו אותו בנצלחה. ראובן התקבל מיד לעבודה במפעל, שחיפש מנהל חשבונות מוצלח, עבר שם כמה שנים ובשלב מסוים חפשו במפעל מנהל חשבונות נוסף. ראובן המליץ בחום על חברו הטוב, שמעון, והמנהל אכן השתכנע וקיבל אותו לעבודה.

עברו כמה שנים נוספות. מנהל היחידה של הנהלת החשבונות עזב את משרדו ומנכ"ל המפעל חיפש אדם מוכשר שימלא את מקומו. שני החברים הטובים חפצו במשרה המבוקשת, שגם משכורתה הייתה פי שלוש מהמשכורת הנוכחית שלהם, והנה, ראובן, שהיה זה שהמליץ בזמנו על שמעון, היה בטוח שהוא יזכה במשרה. אך לבסוף שמעון שפרש גם הוא בפני המנכ"ל את יכולתו בניהול היחידה, הוא זכה במשרה המבוקשת.

ראובן שהיה בטוח שהמשרה תפורה עבורו, וציפה לה בכיליון עיניים, התרגז על כך מאוד אבל חשק את שפיו, ולא הגיב. הוא אמנם לא הצליח להידרס כמה לילות על מיטתו, אבל לימות הכל לא הגיב ולא במילה אחת, ולא הסתכסך עם שמעון, אלא הרבה ללמוד ולשקן לעצמו פרקי אמונה, והכניס אל ליבו את הידיעה שהכל משמים, ובוודאי הכל לטובה.

חולפת כמה שנים נוספות, וראובן נמצא בתקופת שיטוטי ילדיו. בנו הבכור הגיע לתקופת השידוכים והיה בחור מצויין וירא שמם גדול. יום אחד מתרפק על דלתם שדק, ואומר שיש לו עבור בנם הצעיר מיוחדת של בת מעולה המתאימה מאוד לבנם המוכשר, ואביה מציע לחזק שיזכה בה דירת ארבעה חדרים בבני ברק! כשהתעניין ראובן אצל השדקן על משפחת הבת, מתברר לו שהדמות שאביה הוא לא אחר מאשר חברו הטוב, שמעון. "כבר דיברת איתו?" – שאל ראובן את השדקן. "בוודאי, והוא אמר שאת כל הכסף שיש לו אסף עבור חתן כמו הבן שלך, והוא מוכן לתת לו את הדירה! לא חלפו ימים מספר, ונשברה שם צלחת בארוסי ילדיהם של ראובן ושמעון.

נעשה חשבון פשוט: מה היה קורה אילו היה ראובן מוכיח בחריפות למו"ל המיני הבכיר של שמעון? הרי היה מאבד את השידוך המעולה, וגם את הדירה שהציע לבנו! ובזכות זה שהתאפק ולא הגיב, זכה לראות את ה' הגדולה.

שנוכה להאמין בהשם אמונה פשוטה וחמימה, אמן שבת שלום

'המוסר הנלמד מהעצמות'

השכוע היה פטירת מורי חיים שלום שבי, ויש לו ספר 'חמדת ימים', ואומר שמה רבנו לקח גם את **העצמות של בתיא בת פרעה**, ולכן כתוב 'את' עצמות יוסף, 'את' בא לרבות את העצמות של בתיא שהיא קבורה ב'טבריה'. יש שם קבר של בתיא, זלפה וכלהה. העצמות האלה נתנו מוסר לעם ישראל בדרך. העצמות הזכירו מה יכול לגרום שנאה. האחים הרי חשבו שהוא מתנשא עליהם.

גם זה מלמד אותנו, "שאינן עצה ואין תבונה נגד ה'". האחים רצו להתפטר מיוסף שלא ימלוך עליהם. אך הכל מאיתו יתברך.

'מידה כנגד מידה'

לכן כשהגיע ארוננו של יוסף לשפת הים – "הים ראה וינזף". מה ראה הים? ראה ארוננו של יוסף, ואז נס הים. למה נס? כיוון שהוא נס מפניה.

הים לא רצה לשנות 'סדרי בראשית' ואמר שההצלה צריכה להיות דרך הטבע. אבל אמרו לו 'יוסף הצדיק עשה נגד הטבע והוא פִּטְפֵּט כִּיצְרו עִם פִּטְפִּיר, והוא נס. לכן אמר הים 'גם אני עכשיו אנוס מפניו'.

'השוותפים למרדף'

כתוב ב'זוהר' שפרעה רדף אחרי עם ישראל ונכנס לבית גנזיו וחיפש כל מיני כשפים, וגם לקח עמו 600 רכב בחור **שאלה המכשפים הכי גדולים** ומוכרחים ביותר והם כנגד 60 רכבא נשמות של עם ישראל. ואם נפחית מתיבת 'רכב' שש, כלומר נוציא מ'רכב' שזה 222-, 'שש', יהיה שווה 'בחור'. 'בחור' בגימטריה 'גבורה' 'דיו' '216'.

לכן אומר ה'זוהר' – פרעה לקח עמו כל כוחות הדינים החזקים, וגם הוריד את ה'מצרים העליונה', את פרעה העליון ואת כל כוחות הטומאה, ואמר 'אני בטוח מנצח אותם'. מיליארדים של כוחות טומאה הוריד. 'כל מצרים העליונה', 'הנחש העליון', 'השר של מצרים' עם כל מרכבות הטומאה.

איתך. בבקשה, תן כבוד לאלוהי ישראל ואל תעכב באולחן של ישראל. ביקש רחמים, ואז **התחיל ארוננו של יוסף מפעפע ועולה**, ואז הוציאו משה וְלִקְחוּ על כתפו.

יש אומרים שהארון של יוסף לא היה בנהר, אלא מונח בקברניט של מלכים יחד עם עוד ארונות, ומשה לא יודע איזה ארון הוא של יוסף כי אין שמות עליהם. עמד ואמר: 'יוסף! תראה לי את עצמך', **הזרעוע הארון**, והבין משה שזה ארוננו של יוסף.

'סימן מיהו הגואל'

כתוב ב'מכילתא דרבי ישמעאל' – מי לנו גדול מיוסף. ומי נתעסק בו? – משה רבנו.

במדבר, ארוננו של יוסף היה תמיד עם הארון של ה'שכינה'. והיו שואלים: 'מה טיבו של מות הולך עם חי העולמים?', אמרו כן. קיים זה מה שכתוב בזה. איך עמד נגד היצר הרע?

נתן להם יוסף סימן לפני פטירתו, **שמי שימצא את הארון שלו, הוא הגואל**. לכן משה הוא מצא את הארון והוא הגואל.

'היכן היו מונחים עצמות יוסף?'

ב'תוספות' במסכת 'סוטה' יש דבר פלא. כתוב שמה שרבנו מה עשה? **הניח את עצמות יוסף בתוך עור של כבש**, ואז העצמות האלה שבתוך העור של הכבש קיבל רוח חיים והיה הולך איתם במדבר – 'נוהג בצאן יוסף' כך כתוב בתהילים.

ב'שפתי כהן' כתוב שארוננו של יוסף היה ארון של מתכת והיה כבד והיה קשה להוליך אותו והיה הולך מאליו ולא צריך להרים אותו כי היה נושא את עצמו.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תפילותיהם שלום

לימוד מידות התענוגות ורחמים בדרך
התענוגות "במידות טובות" והתענוגות דרך
אין מאת דברי משה אהרן זאריץ
שליט"א
מאמרי המיסודות

לך ישראל יש תמיד מי שרואה אותך

פרשת השבוע - בשלח. עם ישראל יוצאים ממצרים, נבקע להם הים, אויביהם נבלעים חיים בים סוף ועם ישראל מודה ומשורר לה' יתברך על כל הניסים והנפלאות שעשה עימם.

בפרשה מובא גם הפסוק הבא: "ויאמר אם שמעו תשמע לקול ה' אלוהיך והישר בעיניו תעשה והאונת למצותיו ושמרת כל חוקיו - כל המחלה אשר שמת במצרים - לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך" (ט"ו, כ"ו).

הבטחות לשמירת הגוף מתחלואים שונים על ידי קיום ושמירת דרכי ה'.

הרמב"ן בפירושו מביא את ביאור המכילתא על הפסוק: "והישר בעיניו תעשה" - זה משה ומתן, מלמד שכל הנושא ונותן באמונה מעלה עליו הכתוב כאילו קיים כל התורה כולה.

ישנם מסכנים שלא מדקדקים שכספם והנהגותיהם יהיו ביושר, ושומרים לעשות רצון יצורם וקופצים על כל מציאה של רבאות ושקר, ונתנים ומתעדרים בכוחם הגדול ובמוחם המבריק בעניי הבריהם בהצלחת ובחכמת מיומנותיהם, ולו ידעו ויבינו שעתידיהם הם ליתן על כך את הדין ועונם גדול ורב - לא היו עושים כן, אך מהעדר התבוננות ויראת ה' והתרגלות ברמאויות ושקר הופכים הם הטמא - לטמור, האסור - למותר והגל - למצוה לקחת מכל הבא ליד, וה' חזיר אותנו בתשובה עימם.

ידוע שדרך התורה ודרך גדולי ישראל הם ההפך הגדול מזה והוא: דקדוק בכשרות הממון שיהיה נקי מכל שיג ושיח של איסור ורדיפה מתמדת אחר האמת והיושר.

סיפר בחור צעיר שליווה את הצדיק ר' **אברהם גניחובסקי** זצ"ל, שהרב נכנס איתו לחנות ירקות לקנות כמה ירקות שידע שהיו נצרכים לרבנית.

הירקות עלו על המשקל והמשקל הראה את מחירם. המוכר מפאת כבודו לא' אברהם עייל את המחיר למחיר עגול והוריד לרב 70 אגורות.

מיד התעניין ר' אברהם האם הוא - המוכר, הבעלים היחיד של החנות, או שהוא שותף בחנות?

המוכר השיב שהוא שותף בחנות ולא בעליה היחיד.

ר' אברהם השיב, אם כך לא ברור כי יש לך את הזכות לבדד לוותר לי על תשלום 70 אגורות, וכך הרב לא ויתר ושלם את המחיר במלואו.

הבחור הצעיר שליווה את הרב העיד על עצמו בהתרגשות: "המקרה הזה של **שבעים האגורות** נחרט בליבי כהשרור דרך לשבעים שנות חיים של ישרות בממון".

ואמר פעם מרן ר' **שמואל הלוי זאנאוור** זצ"ל: "העולם טועים וחושבים כי חיי המסחר לחוד, וחיי התורה לחוד. אנשים לא נוהרים שהממון שמרוויחים יהיה נקי מגול וגניבה, אונאת דברים, אונאת ממון וריבית, רחוקים ממוסר עבודה".

ודבר מבחיל מובא בשם הצדיק ר' **מנחם מדינא מרימנוב** זע"א:

ישנה תמיהה, אנו רואים לפעמים ילדים שבהיותם קטנים לומדים בהתמדה, מתפללים בכוונה, עונים אמן בהתלהבות, ואילו שגדלים נהפכים - מבטלים תורה ותפילה ונהיים בעלי מידות רעות. מאין דבר זה נהיה?

התשובה היא: **אבותיהם האכילו אותם בממון גזל על ידי משה ומתן שלא באמונה, ונתפסמו באיסורים, ועל ידי זה נולדו בהם תאוות ומידות גרועות.**

יכונן ה' לדקדק שמשאנו ומתנינו יהיו ביושר וכך גם כספנו והנהגותינו, ונזכה לבנים צדיקים מאירים בתורה במצוות ובמעשים טובים, אמן.

שבת שלום ומבורך!

* במאמר השבוע (וגם בחלק מהמאמרים הקודמים) נעזרתי וליקטתי פגנים מקובץ הגליונות של העלון המתוק "רפידתו זה" מהספר "אשיחה באגרות" לרב אלוף חנימוב שליט"א.

1. לכאורה דורשים זאת מחמש הפסוק שכתוב בו "ושמרת כל חוקיו" שמי משאנו ומתנו ביושר כאילו קיים התורה כולה.

משולחן המלך

שאלו הנשים: 'מה נשיר גברת מרים?', לנו אין 'רוח הקודש'. אמרה "שירו להשם כי גאה גאה, סוס ורוכבו רמה בים". קודם כל, מה זה 'זתען לך מרים?', הרי מה שאלו אותה הנשים?, ולמה היא ענתה להם בכלל "שירו להשם כי גאה גאה", וגם, למה דווקא את הפסוק הזה אמרה?

'ההשוואה בין סוס לאשה'

אלא, שאלו אותה הנשים 'מה אנחנו קשורות לשמחה הזאת?', בשלמא, הזכרים עוברים את הים והם הולכים לקבל את התורה והם חייבים בתלמוד תורה. ואנחנו מה? יש לנו תלמוד תורה? מה הקשר שלנו לכך?, ואומרת לך מרים: **אתן צריכות לשיר**. כי רבותינו אמרו - כשאדם מביא לבית 'ח'טים', האם אוכל אותן כך? אלא, אשתו מבשלת ומכינה עד שיבוא בעלה והכל יהיה מוכן. וזה 'אעשה לו עזר כנגדו'.

ולמדנו מכאן שאדם לבד לא יכול לעשות, ואיך אדם ק יכול? על ידי שאשתו עוזרת לו. אז לכן כשאומר "סוס ורוכבו", לומדים מכאן ש'מורבה מידה טובה ממידת פורענות פי 500' ומי שמסייע, נוטל חלק בשכר. כמו הסוס שעזר למצרי, ולכן נענש גם כן, ככה מורבה מידה טובה, והאשה שעוזרת לבעל, והיא מכינה ומסדרת, אז היא 'זוכה' ומקבלת פי 'חמש מאות'. ולכן אומר הפסוק "לסוסותי ברככי פרעה דימיתך רעיתך".

לכן אומרת לך מרים: 'שירו' כי אתן יש לכן חלק בתורה. כי הבעל לבד לא יכול ללמוד תורה. אם אתן לא תעזרו לו, הוא לא יכול ללמוד תורה. אתן במטבח, מבשלות, מנקות את הבית ומטפלות בילדים, 'שירו', כי יש לכן חלק בתורה של הבעל.

'מדוע נענשו הסוסים?'

עם ישראל ראו את זה ונתקפו בפחד גדול שאין כמוהו. מי יוכל עליהם?

מה עשה הקדוש ברוך הוא? הוציא את ידו, וברגע שרף את כל המרכבות האלה. ברגע אחד. לכן כתוב: "וירא ישראל את ה'יד הגדולה אשר עשה השם במצרים". באיזה מצרים? - במצרים העליונה. השמיד אותם את כל כוחות הטומאה, אבל השאיר את פרעה התחתון פה. ואז מרכבות פרעה וחילו, הם ורוכביהם והסוסים.

למה הסוסים טבעו גם כן בים? אלא, כתוב שהמכשפים פחדו. מה הם עשו? הם נכנסו בתוך הסוסים. אמר הקדוש ברוך הוא 'אתם חושבים שאני לא יכול עליכם?' אני גם את הסוסים איתכם ביחד אטביע בתוך הים! לכן 'סוס ורוכבו רמה בים'.

'שירת נשים עם מרים'

לכן כתוב כשהם עברו את הים - "ותיקח מרים הנביאה את התוף בידה, ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים ובמחולות ותען לך מרים שירו להשם כי גאה גאה, סוס ורוכבו רמה בים". **ראשית**, למה מרים לקחה את התוף? מרים רצתה שהנשים ישירו. אך איך ישירו? הרי 'קול באישה ערווה'. הגברים שרים וגם התינוקות ואיזה נועם היה. עם ישראל, כמעט פרחו נשמחתם מהנועם. המלאכים גם כן היו שרים. ועכשיו רוצות גם הנשים לשיר. מה יהיה?

לכן לקחה את התוף, וכשהייתה מנגנת לך בתופים, זה היה מרעיש, וכך לא ישמעו את קול האישה.

'היצר הרע ביד שלי'

פירוש נוסף, הרי למה קול באישה ערווה? כדי שלא ייכנס באדם יצר הרע כששומע את הקול שלה היפה. ולכן, מה עשתה מרים הנביאה? לקחה את התוף. 'תף' זה בגימטריה 480. וזה גימטריה של 'פלגית' - ל-י-ל-י-ת (אסור לומר את זה בפיו). ולכן 'ותיקח את התוף בידה' כדי שלא להחטיא חס ושלום את ישראל, ואז אומרת לך לנשים 'עכשיו תשירו, כי אין יצר הרע, ו'פלגית' ביד שלי'.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג **דן גבאי** שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

הנקמה הגדולה במצרים נעשתה ע"י שלש מיתות

בכל עת ישראל זועקים ומתפללים לקב"ה

אין דבר חביב לפני הקב"ה יותר מלמוד תורה

וסעיד ונגלגלוהי זקפין לעילא, הוו דחילין כך היו עם ישראל קרובים לים והיו רואים את הים לפנים הולך וסוער והגלים עולים לטובה רב והיו מפתים להכנס לדרך הים, זקפו עיניהו וחמו לפרעה ולמשידיייה, ואבני גידין ובלסטראין, כדין וידאו מאד הרימו עיניהם וראו את פרעה ומחוטיו מאחריהם שיש להם נשק כבד אבני בליסטראות ואז פחדו מאד. מה עבדו, ויצעקו בני ישראל מה עשו ישראל באותה שעה עשו תשובה והיו בוכים מתחננים וזעקים לאבינו שבשמים מאן גרים האי דקריכו ישראל לגבי אבוהון דלעילא, פרעה הרי מי גרם הדבר הזה שעם ישראל יעשו תשובה והתקדו לגבי אביהם שבשמים פרעה גרם להם. הקדא הוא דכתיב ופרעה הקריב והא אתמר וזה מש"כ ופרעה הקריב כמו שאמרנו רבותינו שתיבת הקריב פירושו שהקריב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים.

ויתוה הולך לפניו יומם. (שמות יג) רבי יוסי פתח, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר היא השכינה מזמור לדוד. כמה חביבא אורייתא קמיה דקדושא בריך הוא כמה חביבה התורה לפני הקב"ה יותר מכל עבודת המצוות והמעשים הטובים שעושים לכוונתו ויתברך, דכל מאן דאשתדל באורייתא, רחמים הוא לעילא, רחמים הוא לתתא שכל מי משתדל לעוסק בתורה ומשתדל להוסיף בה תמיד אהוב הוא למעלה בעולמות העליונים ואהוב הוא למטה כאן בעולם הזה, קדושא בריך הוא אצית ליה למלווהי הקב"ה משיב לכל מילה ומילה שמוציא מפיו, לא שביק ליה כהאי עלמא ולא שביק ליה בעלמא דאתי והקב"ה לא עוזב אותו לא בעולם הזה כי הקב"ה חופף עליו ומגן עליו, וגם לא עוזב אותו בעולם הבא.

צריך לעסוק בתורה יומם ולילה

(דף מ"ז ע"א) ואורייתא בעי למלעי בה ביממא ובליילא והתורה צריך ללמוד בה ביום ובלילה כמש"כ והגית בו יומם ולילה כי אינה שלמה רק על ידי זה, דכתיב כמו שכתוב, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה. וכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה וגו' בריתי היא התורה שהיא נשמת העולם כי אם אין תורה אין עולם. תינח ביממא, בליילא אמאי ושואל, בשלמא ביום מוכן שצריך לעסוק בתורה ולא לישב בטל, אלא בלילה מדוע הרי צריך לנוח בלילות כדי לצבור כוחות ויש תיקון בשינה. בגין דיהא שכיח לגבי שמא קדישא שלים ואומר הטעם שצריך ללמוד גם בלילות הוא מכיון שצריך שיהיה נמצא שם הוי"ה ב"ה שלם, כי התפארת שהיא התורה בחינת ז"א מבחי' יום, והמלכות מצד לילה וצריך לקשרם יחד כי ה"ז הוא בחי' ז"א וה' אחרונה מלכות. כמה דלית יומם בלא לילה, ולא איהו שלים, אלא דא עם דא. כך בעי אורייתא, לאשתכחא עמיה דבר נש יומא וליילא וכמו שאין יום בלא לילה ואין היום שלם אלא זה עם זה, כך התורה צריכה להיות עם האדם שעוסק בה יומם ולילה, למחוי שלימותא לגבי דבר נש יומם ולילה ואז תהיה התורה מושלמת לגבי האדם ממידת היום וממידת הלילה תורה שבכתב ותורה

ופרעה הקריב ויצעקו בני ישראל אל ה'. כתיב (ישעיה כו) יהיה בצר פקדון כשצר להם לישראל הם פקדים אותך צקון לחש וגו' והם שופכים בלחש תפילתם בשעה שאתה מייסד אותם. בצר פקדון: לא פקדון ישראל לקדושא בריך הוא, בשעתא דנייחא, אלא בשעתא דעקין להו, ובדין בלחש פקדון ליה לא זוכרים ומתפללים ישראל לקב"ה רק בשעה שטוב להם, אלא גם בשעה שיש להם צרות ויסורים. מה שאין כן האומות בשעה שצר להם הם מחרפים ומגדפים את אלהיהם ואת מלכם, וישראל בשעה שצר להם הולכים לבתי כנסיות ומתפללים וזעקים. צקון לחש: וכלהו צלאן בצלותין ובכעותין, ואריקו קמיה צלותין כלומר, הם שופכים לבם בתפילה הנקראת "לחש" בשעה שהם במצוקה וצרה הם לוחשים בתפילה ובבקשה ושופכים לבם לפני הקב"ה בתפילות ובקשות. אימתי. (ישעיה כו) מוסרך למו. בשעתא דפקיד לון קדושא בריך הוא בצצועי ואומר, באיזה זמן תראה את ישראל מתפללים חזק ומתחננים בשעה שהקב"ה מייסד אותם ברצועה של. כדין קדושא בריך הוא קאים עלייהו ברחמי, וניחא קמיה החזק קלא דלהון ואז באותה שעה הקב"ה עומד מכסא דין ויושב על כסא הרחמים ומרחם עליהם וטוב לו אותו קול של תפילת עמו ישראל, וכל זה, בגין לאתפרעא מן שנאיחון, ואתמלי עלייהו ברחמי כדי להפדע משונאיהם של ישראל והקב"ה מתמלא על ישראל ברחמים.

ישראל נמשלו ליונה שברחה מהגן ונכנסה לחור בסלע ושם נחש

כמה דאוקימנא, מתל ליונה עם הגן וכו' כמו שפירשו רבותינו בשיר השירים רבה (פרשה ב/ב) על הפסוק ויגד בחגי הסלע אמר רבי ישמעאל בשעה שיצא ישראל ממצרים היו דומים ליונה שברחה מהגן ונכנסה לאיזה חור בתוך הסלע ומצאה שם נחש ולא יכלה להכנס, לחזור לאחוריה ג"כ אינה יכולה כי הגן עומד בחוץ וממתין לטרוף אותה, מה עשתה התחילה לצעוק ולהכות בכנפיה כדי שישמע בעל השוכך ויציל אותה, כך ישראל הוו קריבין לימא, והוו קמאן לימא, כך ישראל הוו קריבין לימא, קמיהו, אזיל

(ח"ב מ"ה ע"א) ויהי בשלח פרעה את העם, מה כתיב לעילא מה כתוב קודם, ויקם פרעה ללילה הוא וכל עבדיו. ומפרש תא חזי, נוקמא עלאה דעבד קדושא בריך הוא במצרים, תלת מותני הוו בא וראה הנקמה הגדולה שעשה הקב"ה במצרים, שלש מיתות היו. חר, דעבדו בוכרין במצרים, דקטילו כל אנון דאשכחו אחת, שעשו הבכורים במצרים כששמעו מפי משה ומת כל בכור, שהרגו את כל מי שמצאו, כיון שלא רצו לשלח את ישראל ממצרים, (כמו שדרשו חז"ל במדרש שוחר טוב מזמור קל"ו, על הפסוק למכה מצרים בכבודיהם). ונחד, דקטל קדושא בריך הוא בפלגות לילא ואחת, שהרג הקב"ה את כל הבכורים בחצות לילה. ונחד, כד חמא פרעה מותנא בביתיה, בכנזי, ובעבדיו, ואחת כשראה פרעה את המות בביתו, בכנזי, ובעבדיו, קם וזריז גרמיה, וקטיל אפרבין וסרכין, וכל דאמליכו ליה לסרכא בעמא קם וזריז את עצמו, והרג השרים והמושלים, וכל אותם שייצעו לו לסרב לשלוח את העם עד דאורייתא אסחידת עליה דאיהו קם בליילא ממש עד שהתורה העידה עליו שהוא קם בלילה ממש, והיינו שעשה מעשה השכינה הנקראת לילה-להרוג את שריו הגדולים. ומפרש עוד כמה (דקדושא בריך הוא בפלגות) דלילא קטל בוכרין ועבדי נוקמין כמו שהקב"ה דריינו השכינה בחצות לילה הרג את הבכורים ועשה בהם נקמות, חכי קם פרעה בארעא דמצרים, וקטל ועבדי נוקמין בסרכין, ואפרבין, ואמרבין, ובכל אנון וסרכין כמו כן קם פרעה בארץ מצרים והרג ועשה נקמות בשריו ומושלו ופקדיו ובכל הגדולים (דף מ"ה ע"ב) הקדא הוא דכתיב, זהו שכתוב (שמות יב) ויקם פרעה ללילה (לילה קטל). דקם לקטלא ולשינעא שקים להרוג ולהשחית כל השרים המושלים שלו.

אורחוי דכלכא, כד מחיין ליה באכנא, איהו אתי ונשיך לחכרית דרכו של הכלב כשמים אותו באבן הוא בא ונשיך את חברו כך פרעה, לבתר איהו הוה אזיל בשוקי, והוה מכריו ואמר כך עשה פרעה שאחד שהקב"ה הכה אותו, הרג את חבריו השרים, אחד כך היה הולך בעצמו בשווקים והיה מכריו ואומר, קומי צאו מתוך עמי, אתון קטלתון לכל בני מתא אתם הרגתם את כל בני העיר, אתון קטלתון סרבי ואפרבי וכל בני ביתי אתם הרגתם את השרים והמושלים ואת כל בני ביתי, הקדא הוא דכתיב זה מה שכתוב ויקרא למשה ולאהרן ללילה כלומר אתם עשיתם דין כעין השכינה הנקראת לילה. כיון דבידכון תוה בלא כיון שעל ידם היה הכל, הרי אתם גרמתם את כל זה, וברכתם גם אותי, פירוש דלא תקטלון לי שלא תגרמו להרוג אותי. לבתר איהו בגרמיה אוזיף לון, ואפי' לון מארעא ואחר כך הוא עצמו ליהו אותם והוציא אותם מן הארץ, הקדא הוא דכתיב זה מה שכתוב ויהי בשלח פרעה את העם וגו' פי' שלוחו את העם.

זוהר על הפרשה

שואבים אור בעת הזאת, וְחִמְרִין נַעֲרִין, וְכַלְבִּין נִבְחִין שאו כמשמרת הראשונה החמורים נוערים וכמשמרת שניה כלבים נובחים שהם כוחות של קליפות וחיצונים, כִּד אֶתְפַּלֵּג לִילִיָּא, שְׁאֵרֵי מַלְכָּא (למקרי) לְמִיקָם, וּמִטְרוּנִיתָא לְזַמְרָא כאשר הגיע חצות לילה מתחיל המלך לקום והוא סוד השפעת ז"א למלכות כי אין עתה דורמיטא והגבירה שהיא המלכות מזמרת מהשמחה הגדולה שהמלך מתעורר, וְאֵתֵי מַלְכָּא וְאֶקִּישׁ לְתַרְעָא דְהִיכְלָא ובא המלך פרצוף יעקב ודופק על שער הדיכל דהיינו בחינת מלכות לאה ואומר לה בבקשה, וְאֵמַר (שיר השירים ה) פִּתְחִי לִי אֶחָתִי רַעֲיָתִי יוֹנָתִי תַמְתִּי. וְכִדִּין מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּנִשְׁמַתְהוֹן דְּצִדִּיקָא פִּתְחוּ לִי - ר' ל' לאה יעקב, אֶחָתִי מִצַּד ה' דְּהוּי'ה, רַעֲיָתִי מִצַּד ה' דְּהוּי'ה, יוֹנָתִי מִצַּד ה' דְּהוּי'ה, תַמְתִּי מִצַּד ה' אַחֲרֹנָה דְּהוּי'ה. ואז הקב"ה משתעשע בנשמות הצדיקים הלומדים בשעות אלו כי הם מעלים מ' וטורים געגועים ויחוד עליון.

השבת ולימוד סודות התורה עושים נחת רוח לקב"ה הכי הרבה

זכאָה חוֹלְקִיה דְּהַחֲוָא, דִּאתַּעַר דְּהַחֲוָא זְמַנָּא בְּמִלִּי דְּאִוּרִיתָא אשרי חלקו של אותו אדם שמתעורר בחצות לילה ועוסק בתורה ובפרש בסודות התורה, בְּגִין דָּא, כָּל אֵינִין דְּבִנֵּי הִיכְלָא דְּמִטְרוּנִיתָא ולק כל אותם בני הדיכל כלומר הבנים של השכינה והם ה'ת"ח, כָּלְהוּ בְּעֵינִי לְמִיקָם בְּהַחֲוָא זְמַנָּא, לְשִׁבְחָא לְמַלְכָּא וְכָלְהוּ מִשְׁבַּחַן קָמִיָּה כולם צריכים לקום באותו זמן בחצות הלילה ולשבח למלך מלכי המלכים וכולם משבחים את השי"ת באותה שעה נשמות הצדיקים שבג'ע' והמלאכים וכו', וְשִׁבְחָא דְּסֻלִּיק מַחֲאֵי עֲלָמָא דָּא דִּאִיְהוּ רַחֵק, (תגרי) דָּא נִיחָא לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַכְלָא והשבת ולימוד סודות התורה שעולה מכאן מהעולם הזה שהוא רחוק מעולמות העליונים בכל המובנים עושה נחת רוח לקב"ה יותר מכל הצדיקים שבג'ע' והמלאכים שלמעלה כי הצדיקים כאן כאשר לומדים הם מעלים מ' וטורים ומתקנים כל העולמות למעלה.

בעמוד השחר המלך מחלק מתנות לכל בני היכלא

כִּד אֶסְתְּלִיק לִילִיָּא, וְאֵתֵי צַפְרָא, (נ"א וְאִתְחַשִּׁיךְ) וְאֶתְקַדֵּר כאשר מסתלק ונחשך הלילה ובא הבוקר והוא בעמוד השחר באותו זמן נכללת מידת הלילה במידת היום, כְּדִין מַלְכָּא וּמִטְרוּנִיתָא בְּרִיאָא בְּחֻדְהָ אז המלך והגבירה המלכות נמצאים בסוד החודיה והשמחה יחוד של יעקב ולאָה, וְיַחֲבִיב לָהּ מִתַּנֵּן, וְלִכְל בְּנֵי הִיכְלָא. זְכָאָה חוֹלְקִיה מֵאֵן דִּאִיְהוּ בְּמִנְיָנָא ונוֹתֵן לָהּ הַמֶּלֶךְ מִתְּנוֹת אורות ושפע ולכל בניה שהם בני היכלא אשריהם ואשרי חלקם של זה שנקרא בן היכלא ואשרי חלקם לאלו שנמנים באותו מנין יחיד סגולה.

לכד אלא עליה ועל כל אותם שהשתתפו עימם שקמו בחצות לילה ללמוד שנמשך עליהם ג' אור חוט של חסד, וְהָא אֶתְמַר דְּכֵתִיב וכבר למדנו זה שכתוב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה חֲסִדוֹ וּבְלִילָהּ וְגו' שירו עמי, כלומר מדוע הקב"ה מצוה את חסדו שימשך על האדם היות כי כלילה הוא עסק בתורה. וְעַל דָּא אֵילַת הַשַּׁחַר אֶקְרִי ולק השכינה הקדושה נקראת "אילת השחר" כאלה הוא החביבה על בעלה, כי השמחה הגדולה של הקב"ה על ידי אותם שעוסקים בתורה כי הם מעלים את השכינה וטורים יחוד באותה שעה.

סוד המשמרה השלישית

וְאֵמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן לִפְרֵשׁ סוּד הַיְחוד של היום ושל הלילה לקשרם ולחברם יחד, והוא בְּשַׁעֲתָא דְּבַעֲי לְאֶתְהַדְרָא צַפְרָא הנה בשעה שצריך להאיר הבוקר שהוא עליית מידת הלילה שהיא המלכות אל מידת היום שהוא ז"א, אֶתְהַשְׁדֵּךְ וְאֶתְקַדֵּר נְחוּרָא, וְקִדְרִיתָא אֶשְׁתַּכַּח אז נחשך ונשחר האור ונמצא קדרות דהיינו שהקדרות היא מידת לילה שהיא השכינה בחינת דין עולה עתה אל התפארת בחינת ז"א שהוא בחינת יום. כְּדִין אֶתְחַבְרַת אֶתְהָא בְּכַעֲלָהּ, דְּתַנְיִן, אֵשֶׁה מִסְפֶּרֶת עִם כַּעֲלָהּ, לְמִשְׁתַּעֲי בְּחֻדְהָ, וְעֵאֱלַת לְהִיכְלִיָּה ואז מתחברת האשה כבעלה שהיא בחינת לאה שמתחדת עם יעקב ושעה זו היא משמרת שלישית אשה שמספרת עם בעלה ועולה להיכלל בנצח והודר שעלה למעלה מהם כי שם מסדרת ומדברת עימו לצורך היחוד.

בחצות לילה הקב"ה משתעשע עם נשמות הצדיקים

לְכַתֵּר כִּד בְּעֵי שְׁמַשׁ לְמִיעֵל, אֶתְנַהֵר וְאֶתֵּי לִילִיָּא, וְנִטִּיל לִיָּה ואח"כ כאשר עומד השמש ורוצה להכנס במערב והוא בשקיעה דהיינו השמש הוא ז"א וכאשר בא למערב אל המלכות הוא מאיר לה, ובאה הלילה שהיא המלכות לקחת את האור מו"א כי השמש ז"א נכלל בתוך המלכות. כְּדִין כָּל תַּרְעִין סְתִימִין ואז כל פתחי שערי השפע נסתמים כי ההיכלות סגורים ואפילו הצדיקים בג'ע' אינם

מן גלותא ברחמי

שבע"פ ואז הוא קושר ומחבר את המלכות עם ז"א בסוד יחוד קובה"י.

אין דבר גדול יותר מלימוד הלילה מחצות ואילך

וְהָא אֶתְמַר, דְּעַקְרָא דְּלִילִיָּא, מִפְּלֻגָּתָא וְאִילָךְ וכבר אמרנו שעיקר הלילה הוא מחצות ואילך מפני שחצי הראשון אינו זמן של יחוד ולכן עיקר הלימוד כלילה הוא מחצות הלילה. וְאֵין עַל גַּב דְּפֻלְגוּ קִדְמִיתָא בְּכִלְלָא דְּלִילִיָּא הוּא ואע"פ שהחצי הראשון של הלילה הוא בכלל לילה וגם על זה נאמר בתורה והגית בו יומם ולילה וצריך ג'לל ללמוד בו, אֶכַּל כְּפֻלְגוּתָא לִילִיָּא, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵאֵל בְּגִנְתָּא דְּעַד, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צִדִּיקָא אֶכַּל דַּע לך שחציו השני של הלילה הקב"ה נכנס לג'ע' להשתעשע עם הצדיקים כי נשמות הצדיקים באותה שעה מעלות מ' ליעקב ולאָה וזה נקרא שעשועים, וְכִדִּין, בְּעֵי לִיָּה לְכַר נֶשׁ לְמִיקָם, וְלְמַלְעֵי בְּאִוּרִיתָא ואז צריך לו לאדם לקום כארץ בחצות הלילה ולעסוק בתורה.

אשרי הקם בחצות לילה ומשתתף עם השכינה הקדושה ולומד תורה

וְהָא אֶתְמַר, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל צִדִּיקָא דְּכִנְנִיתָא דְּעַד, כָּלְהוּ צִיּוּתִין לְקָלִיָּה והנה למדנו שהקב"ה וכל הצדיקים שבג'ע' כולם שומעים ומאזינים לקולו של הוֹכֵחַ לקום בחצות ללמוד תורה, וְהָא הוּא דְּכֵתִיב זה מה שכתוב, (שיר השירים ח) הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים חֲבִירִים מְקַשְׁיָבִים לְקוֹלֵךְ הַשְּׁמִיעִנִי הרי שצריך להוציא הרברים מפיו ולהשמיע הרברים בקול ולא ילמד בהדרדר הלב, וְהָא אֶתְמַר וְכִד פִּרְשֵׁנוּ הַעֲנִין שמה שכתוב, הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים: דָּא כִנְסַת יִשְׂרָאֵל, דִּאִיְהוּ מִשְׁבַּחַת לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּשִׁבְחָא דְּאִוּרִיתָא, בְּלִילִיָּא הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגִנִּים היא השכינה הקדושה שהיא יושבת בג'ע' העליון שהוא ג' עַד שְׁכַעֲלָה הַבְּרִיאָה וּמִשְׁבַּחַת שֵׁם אֵת הַקָּב"ה בְּשִׁבְחָה הַתּוֹרָה וְכָל זֶה מִחֻצוֹת לִילָה וְאִילָךְ. זְכָאָה חוֹלְקִיה, מֵאֵן דִּאֶשְׁתַּתֵּף בְּחֻדְהָ, לְשִׁבְחָא לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּשִׁבְחָא דְּאִוּרִיתָא אשרי חלקו של אותו אדם שקם בחצות לילה ומשתתף עם השכינה הקדושה וגם לומד תורה ומשבח בזה את הקב"ה כלומר העיקר הוא לימוד סודות התורה.

הקב"ה ממשיך על השכינה ועל הלומדים בחצות הלילה חוט של חסד

וכד אֶתֵי צַפְרָא, כִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתֵיא וּמִשְׁתַּעֲשַׁע בִּיָּה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וכאשר בא הבוקר ומאיר השחר השכינה באה ומשתעשעת עם הקב"ה כלומר יש יחוד עליון של יעקב ולאָה, וְאִוִּשִׁי לָהּ לִנְכַּח שְׂרָבִיטָא דְּחֶסֶד, וְלָא עֵלָה בְּחֻדְהָ, אֵלָא עֵלָה, וְעַל אֵינִין דְּמִשְׁתַּתֵּפִין בְּחֻדְהָ מוֹשִׁיט וּמֵאִיר לָהּ הַקָּב"ה שְׂרָבִיט של חסד שהוא בחינת היסוד הממשיך על השכינה חוט של חסד ולא על השכינה

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל 'שרפי הקודש'
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך מעשיות על רבי ישראל אבוחצירא - "באבא סאלי" צוק"ל

והנה, נזכר האב כי אדמו"ר 'בבא סאלי' הבטיח שהחוטפים ייתפשו, והחטוף יצא בשלום חינם אין כסף, ואילו בפעם השנייה שהיו אצלו אמר שכשבת הגדול יהיה הנס.

אף שהוחלט לא להודיע למשטרה, ציתתה המשטרה לכל שיחות הטלפון שהגיעו לבית משפחת החטוף ללא ידיעתם, ושלחה שוטרים בלבוש אזרחי למקום המפגש. אחי החטוף, דוד, נשלח כנציג המשפחה למקום המפגש שנקבע, כשבידו מזוודה ובה הכסף. החוטפים ראו אותו וזיהו אותו מרחוק, אך הוא לא הכירם, ורק ראה שני אנשים מעבירים אצבעות ידיהם על צווארם, כמאיימים על מישהו להורגו. מחמת שהיה שרוי במתח רב, לא חשב כי האיום מכון אליו.

השוטרים שנכחו שם, חשדו במאיימים כי הם מכנופיית החוטפים, ופתחו במרדף אחריהם. אחד החוטפים נמלט, בעוד השני נכנס לבית קפה סמוך. הוא חיפש מקום נסתר, ושם השליך את אפודתו מעליו, ויצא מבית הקפה לעיני השוטרים, כאילו לא ארע דבר. הוא ניגש להמתין בתחת האוטובוס הקרובה, אך אז הבחין אחד השוטרים באיש זה, המנסה לסדר את חולצתו שלא היתה מוכנסת לתוך מכנסיו. חשדו ניצת, והוא עצר את האוטובוס שהגיע באותו רגע, תפס את האיש ולקחו איתו לחקירה.

למרות המהומה, דוד, אחי החטוף, לא הרגיש במאומה. הוא חיכה בקוצר רוח לחוטפים, שלדעתו כוששו להגיע. הוא התלבט מה לעשות. מצד אחד, אם יחזור הביתה בלי אחיו החטוף, הוא עלול לסכן את הוריו, שיחשבו שהחטוף נרצח.

בלית ברירה, החליט דוד ללכת לתחנת המשטרה, לדווח על המצב ולהתייעץ. להפתעתו, בישרוהו השוטרים בתחנה שאחיו ישראל שוחרר, והוא כבר בדרכו הביתה.

לאחר שהשתחרר, סיפר ישראל שבמשך שעה וחצי עינו השוטרים את העצור, עד שהודה

שיתפללו, חילקו צדקה, וערכו פדיון נפש ותפילות בקברי הצדיקים בארץ. חלפו ימים ושבעות, ועדיין לא נודע דבר על גורל החטוף. החרדה לשלומו הלכה וגברה.

ביום ראשון ו' ניסן, נחת רבי שאול, אבי החטוף, בארץ, ויחד עם הרב מנחם בצרי מירושלים הגיע לבית סידנא 'בבא סאלי'. הרב צ"ל הבטיחם, כי בשבת הגדול ישתחרר החטוף חינם אין כסף, בהטעמו כי מוך ה"שולחן ערוך" (סימן ת"ל) כתב, "שבת הגדול נקרא על שם הנס הגדול שנעשה בו".

ה'בבא סאלי' הציע להם לנסוע גם אל בנו הצדיק, וכן עשו. הישר מביתו הם פנו לנסוע ל'בבא מאיר' זיע"א באשדוד, והוא יעץ להם לנסוע למצרים ולהשתטח על קבר מוך "אביר יעקב" זיע"א, ואף כתב להם בכתב ידו נוסח תפלה מיוחד להתפלל שם.

ביום שלישי ח' ניסן נסעו רבי שאול וידידו למצרים, שם השתטחו על ציונו של רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, הדליקו נרות וגדרו נדרים. אבי החטוף חזר משם לארגנטינה, והרב מנחם בצרי חזר לירושלים.

ערב שבת הגדול י"ב ניסן. הטלפון מצלצל בבית רבי שאול סיתדון. בשיחתם, מודיעים החוטפים, כי אם ישלמו סכום כופר גדול בסך... ישחררו את החטוף. עוד הוסיפו אזהרה חמורה לכל יודיעו למשטרה, אחרת לעולם לא יראה את בנו בחיים. האב הסכים.

"ובכן", אמרו החוטפים, "מחר יבוא אחד מכם למקום פלוני, לבוש בחולצה בצבע פלוני, עם מזוודה שהכסף בתוכה בידו. לאחר שנקבל את החמורה, נשחרר את החטוף".

בבית המשפחה שררה מכוכה. האם להודיע למשטרה, ולסכן את חייו הבן? או שמה למסור את הכופר, ותוך סיכון, שמה לא ישחררוהו...

נס גדול בשבת הגדול

בליל חמישי, כ"ז שבט ה'תש"מ, התקבלה בבית האדמו"ר 'בבא סאלי' שיחה טלפונית מירושלים, בה ביקש הרב הצדיק, מזכה הרבים, הרב מנחם בצרי זצ"ל, שהשמש יודיע ל'בבא סאלי', כי ישראל בן רבי שאול

סיתדון דבאח מארגנטינה נחטף

מתוך משרדו כבאונס אירס. עוד הדגיש, כי רבי שאול סיתדון, אבי החטוף, הוא בנו של

רבי דוד סיתדון

דבאח זיע"א,

אחד מגדולי

הרבנים

בארגנטינה

ומחבר

הספר "יעלה

הרס" ועוד

ספרים. מדובר

במשפחה של

רודפי צדקה

וחסד, יראי שמים,

התומכים תדיר

בתלמודי תורה,

בישיבות ובחכמים.

לשמע הכשורה הקשה,

הרכין ה'בבא סאלי' את

ראשו כעשר דקות, ולכסוף התרומם

ואמר, "החוטפים ייתפשו, והוא יצא

לשלום, חינם אין כסף". למחרת, הגיעה

מירושלים משלחת רבנים לאדמו"ר 'בבא

סאלי', בבקשה שיעמוד בתפלה לשחרור

החטוף. הרב הרגיע, שאין להם כל סיבה

לחשוש לחייו, וגם כופר נפש לא יצטרכו

לשלם. עם זאת, ביקשם להתאמץ

בתפילות ובצדקות, ולהשתטח על

קבר האור החיים הקדוש. הרבנים

פנו גם לאדמו"ר 'בבא מאיר' זיע"א,

וביקשוהו שיתאמץ בתפילה, וכך גם

פנו לכל הרבנים והמקובלים בארץ. הם

שלחו גם הודעה לתלמודי תורה ולישיבות

הבבא סאלי

כשמוע ראש המשפחה הערבי, אשר משפחת רבי מסעוד היתה נתונה לחסותו, כי 'בבא סאלי' נחטף, בא אל רבי מסעוד ודרש ממנו שלא לשלם עדיין את כופר הנפש לחוטפים. הוא הסביר כי בכוננתו לחקור ולדרוש מי הם החוטפים, והוא יבוא עמם במשא ומתן לשחרר את החטופים גם בלי תשלום הכופר. אם יצייתו - מוטב, ואם לא, יצא למלחמה.

רבי מסעוד חשב רבות אם לשמוע לו אם לא, והחליט לא לשמוע לו ולשלוח את דמי הכופר לחוטפים ולשחרר את 'בבא סאלי' וחבריו. החליט ועשה. ותוך כמה ימים החזירו את החטופים בריאים ושלמים, והעיר תפילאלת צהלה ושמחה.

כשמוע הערבי, בעל החסות, כי רבי מסעוד שילם כופר לחוטפים ולא שמע בקולו, עלתה חמתו כאפו. בשצף קצף בא אל רבי מסעוד בטענה, כי בשלמו כופר נפש לחוטפים, הוא למעשה השפיל את כבודו בעיני הערבים, כאילו אין ביכולתו להציל עשוק מיד עושקו.

ענה לו מורנו, זכר צדיק לברכה: "רע לך! ברור לי, שאתה ומשפחתך בוודאי הייתם יוצאים למלחמה עם החוטפים, אך אחריתו - מי ישורנה? מי יודע כמה היו נהרגים משני הצדדים? מי יודע אם החוטפים היו משאירים את בני

וחברו בחיים?

חושב אתה כי מטרדם ה' ת' כ' פ' ר' נפש? אין חטיפה זו חטיפה לבצע כסף, אלא חטיפה זו היתה בשליחות השטן וטנודא דילה, לאבד ולהרוג ילד קדוש מן העולם. ובכחזכות אבותינו הקדושים וכו' ח' התפילות והצדקות, הם שינו את דעתם והסתפקו בכופר נפש". והסביר לאותו ערבי על גודל מעלת נשמתו הגבוהה של בנו הצעיר.

נהם הערבי לשמוע את דברי רבי מסעוד, אך קיבל את הדברים ברוח טובה. מאז, עלתה קק המשפחה בעיניו, ובפרט קרנו של אדמו"ר 'בבא סאלי' זיע"א.

שרבי קדש

בוודאי הוא בישיבה ושוקד על לימודו. אך משעבר הלילה ולא מצאווה, לא בישיבה ולא בבית הכנסת, החלו החיפשים אחריו.

בינתיים, נודע שגם חברו לא חזר לביתו. חדרה אחזה את יהודי תפילאלת, ומיד התכנסו בבית הכנסת, לעזק ולהתחנן לבורא יתברך שישבי את בניהם לגבולם בריאים ושלמים. רבי מסעוד חילק צדקה לרבני העיר וערך פדיון נפש, ואכן, תשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה, וכך בדרת החשכה, הגיע שליחם של החוטפים, והודיע שהחוטפים מוכנים לשחרר את החטופים תמורת כופר נפש.

בתפילאלת, חיו היהודים תחת חסותן של משפחות

בחיפה והובילים למקום בו הסתירו את החטוף, ישראל, במשך חמישים-וששה יום, בתנאים תת אנושיים. בעקבות המידע שהתקבל בחקירה, הצליחה המשטרה לשים את ידה על כל הכנופיה. הפלא הגדול בעיני המשטרה היה, איך החוטף הראשון שהצליח לברוח, לא גילה לחבריו שהמשטרה בעקבותיהם, וכך לא ברחו ולא נגעו לדעה בחטוף, והוא יצא בריא ושלם, חגם אין כסף,

כדברי האדמו"ר 'בבא סאלי'.

והוסיפו על מעשה זה שרבי שאול סיתון, אביו של החטוף, בא אחר כך לבית רבינו עם אותו הסכום שביקשו החוטפים, ומסרו לרבינו. היו שם אז שלושה ראשי ישיבות חשובים, ורבינו חילק להם את הכסף.

התורה היו מלאים בלומדים, וכך נסבכה שמירה עליונה נוראה. הכל הקב"ה מסובב, כן יעזור ה' לעמו ישראל תמיד.

חטופים בידי השטן

ביום מן הימים, לאחר יום למודים ארוך ומייגע, יצא הילד ישראל

אבוחרצירא - שהיה אז בן תשע או עשר - יחד עם חברו רבי יחיא מהישיבה, בדרכם הכיתה. והנה, כאחד מעיקולי הדרך התגללו עליהם ערבים, תפסו וחטפו אותם.

כשעות הערב המאוחרות, כשעדיין לא חזר הכיתה, החלה אימו הרבנית לדאוג. היא השיחה את דאגתה בפני בעלה רבי מסעוד, וזה השיבה, "אל תדאגי,

ערביות. כל משפחה ערבית מכובדת היתה לוקחת תחת חסותה משפחה או שתיים מהקהילה היהודית. אוי לו לאותו גוי שייגע בממונו או בגופו של יהודי שתחת חסות משפחה אחרת. הערבים היו יוצאים למלחמה אחד עם השני עד ששף דם עבור היהודים שתחת חסותם, כי ראו בפגיעה שפוגעים ביהודי הנתון לחסותם פגיעה בכבודם.

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

סי שכח

המשך דיני רפואה בשבת

האם מותר לחלל שבת על כאבי שיניים?

המשלשלות, אבל אם רק שותה שמן כדי להחליק את יציאותיו, כתב בחזו"ע (ח"ג עמ' שעא) שמותר, כיון שפעולה זו לא באה לרפואה אלא רק למנוע צער, וכן למנוע מהוורידים שלא ישרטו, אמנם דעת הגרשז"א (מאור השבת א מכתב יג אות ו) שפעולה זו של שתיית השמן היא כמו לקחת תרופה ואסור.

האם שומעים בחולי לרופא או לחולה, ומה עושים כשיש מחלוקת בין הרופאים?

מבואר בשו"ע (סע' י) כל חולי שהרופאים אומרים שהוא סכנה מחללים עליו את השבת.

כתבו הכה"ח (אות מה) והחזו"ע בשם כמה ראשונים, שאם הרופא אמר שהחולה צריך לקבל רפואה פלוגית ולחלל שבת, והחולה אינו רוצה, אין זה ממדת חסידות אלא הרי הוא שופך דמים, ומתחייב בנפשו, ואסור לו לבטוח על הנס, שמא אינו ראוי, ואם יעשו לו נס מנכים לו מזכויותיו, והרי הוא חסיד שוטה, ולכן כופין אותו.

אם יש מחלוקת בין שתי רופאים האם החולי הזה הוא פיקוח נפש או לא, כתב השו"ע (ס' י) שספק נפשות להקל, ומחללים שבת עבור החולה הזה.

אם רופא אחד אומר שצריך לחלל שבת עבור החולה, ושנים אומרים שלא צריך לחלל עבורו שבת, כתבו בילקוי" (ח"ד עמ' קיא), ובמנוח"א (ח"ב פכ"א ס"י) אם הרופא האחד הוא מופלג בחכמה יותר מן השתיים מחללים שבת על פיו, ואם לאו שומעים לרוב.

כתבו בבית"ל (סע' י ד"ה ורופא אחד), ובחזו"ע (ח"ג עמ' רלב) אם החולה אומר שהוא מרגיש שיש סכנה בחולי הזה, והרופא אומר שאין סכנה, אם זה חולי לא כ"כ מוכר שומעים לחולה, אא"כ אומר הרופא שרפואה זו תזיקהו, אבל אם זה חולי מוכר שומעים לרופא, דאין סברא לחלל שבת בחינם, אא"כ זה יכול להביא את החולה לידי טירוף הדעת אם לא יטפלו בו אזי מחללים עליו את השבת, וכן אם החולה אומר שידוע לו שרפואה זו מועילה לו שומעים לו, ומחללים שבת על פיו.

כתב בשו"ע (סע' ג) כל מכה של חלל דהיינו מן השיניים ולפנים ושיניים בכלל, מחללים עליה את השבת, וכתב הרמ"א (שם) שמי שיש לו כאבי שיניים מותר לומר לגוי לעקור לו את שיניו, ובבית"ל (שם ד"ה מצטער) הביא מחלוקת אחרונים, האם צריך שהכאבים יהיו כ"כ חזקים שיחלה כל גופו ע"ז, או שיהיה לו רק צער מהכאבים, והכריע שגם בכאבים שמצטרים אותו, ע"י גוי יכול לחלל שבת ולומר לו שיעקור את שיניו.

וכתב בחזו"ע (ח"ג עמ' רלז) מי שיש לו כאבים עזים בשיניו ולא הועילו לו כדורי הרגעה, אע"פ שלא חלה כל גופו, מותר להוציא את השן ע"י רופא גוי, ואם רופא אומר שיש ספק סכנה אם לא יוציאנה, וכן אם אין רופא גוי, מותר להוציאה גם ע"י רופא ישראלי, ולכן יכול הרופא לפתוח סתימת השן לשחרר גזים שהצטברו בה או לעקור את השן המכאיבה.

האם מותר לחלל שבת על חולי בעיניים?

מבואר בשו"ע (סע' ט) החושש בעיניו ויש בעיניו ציר או ריר או דם או שהיו עיניו שותתות דמעות מחמת הכאב, מחללים עליו את השבת [אפילו באיסורי דאורייתא משום שהעיניים תלויים בלב (משנ"ב ס"ק כ"ב)], ובלבד שיהיה בתחילת החולי, וכתב במשנ"ב (ס"ק כד) שה"ה באמצע חולי, אבל בסוף חולי אע"פ שיש את הסימנים האלו אין בזה סכנה.

ואפילו שהרופאים בזמננו סוברים שאין שום קשר בין העיניים ללב, כתב בחזו"ע (ח"ג עמ' רלג) שלא אומרים שנשתנו הטבעים אלא זה סכנת נפשות ומחללים עליו שבת.

האם מותר לקחת תרופות המשלשלות באופן שלא נפל למשכב?

כבר ביארנו לעיל שדעת השו"ע (סע' א) שאסור לחולה שאינו נפל למשכב לקחת תרופות משום גזירת שחיקת סממנים, ולכן גם אסור לכו"ע לקחת תרופות

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

מתנה שניתנה לכלה בטעות

שאלה: ראובן ושמעון במדינה כבר כמה שנים, ראובן שאירס את ביתו לאחרונה שלח הזמנה לחתונה לחבירו לוי, ולוי שרצה מאוד לגרום לראובן ולשמעון להתפייס לקח את ההזמנה והניחה בתיבת הדואר של שמעון, שמעון שכבר הרבה זמן חושב כיצד להתפייס עם ראובן ראה את ההזמנה מונחת בתיבתו והתרגש מאוד, בליבו היה בטוח כי את ההזמנה שלח לו ראובן בעצמו שחפץ גם הוא להתפייס עימו, ולכן טרם בואו לחתונה הזמין שמעון מתנה מאוד חשובה ויקרה להביאה עימו לחתונה הבת, כשהגיע שמעון לחתונה הבחין כי ראובן לא האיר לו פנים אך היה בטוח שזה מחמת טרדותיו עם האורחים, אך למחרת התברר לשמעון כי כל המעשה היה תרגיל של לוי ופני ראובן אינם לשלום עימו. תובע שמעון את המתנה שנתן לחתונה בטענה שלא נתנה אלא מחמת שחשב שראובן רוצה להתפייס עימו. לעומתו טוענים בני משפחת ראובן שכיון שנתן ולא פירש על תנאי מה הוא נותן אין הם צריכים להחזיר לו את המתנה.

תשובה: ראובן צריך להחזיר את המתנה לשמעון.

הנימוק: טרם שנבאר העניין יש לציין כי אחר מעשה דקמצא ובר קמצא שגם לחזקת הבית, לא היה לו ללוי להתנהג כך, אלא היה צריך לנסות לפייס ביניהם בדרך אחרת, ולטף הגידון נראה שאין ראובן חייב להחזיר את המתנה לשמעון על פי מה שפסק השו"ע בסיומן רמ"ז ס"א לגבי הנותן מתנה לחבירו "לעולם אומרים דעת הנותן, אם היו הדברים מראין סוף דעתו, עושים על פי האומדן אף על פי שלא פירש. כיצד, מי שהלך בנו למדינת הים ושמע שמת, וכתב כל נכסיו לאחר, מתנה גלויה גמורה, ואחר כך בא בנו, אין מתנתו קיימת, שהדברים מוכיחים שאילו ידע שבנו קיים לא היה נותן כל נכסיו". והוא הדין בגידון שלנו והואיל וברור הדבר שאם היה יודע שכן הוא, לא היה נותן מתנה חשובה זו, הרי מתנה בטעות דבטלה המתנה.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

התורה תרופה לכל המחלות של הנפש

הסערה נשאר קשור אל דלתות בית המקדש, כורך ומחבק עצמו אליהם - "הטילוני עימה" אזי "מיד נח הים מזעפו". כשמחליט אדם אף בזמניו הקשים להיות דבק בה' ובתורתו - "שתולים בבית ה'" וממשיך כהרגלו בבית המדרש, בסדריו הרוחניים, לפתע מבחין שהסערה שכבה, אין בעיות אפשר להסדר בכל מצב - כשנמצאים קרובים לה' רואים שהכל שקט. ניקנור קשר עצמו לדלתות, כשנרמקם בתורה כבר לא איכפת העולם הזה ואפשר אפילו לקפוץ לתוך הים הסוער.

אומרת הגמרא בברכות (ח.) "מיום שחרב בית המקדש אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד". מי מחזיק את הקב"ה כביכול בכל צער הגלות, כשבית חורב והיכלו שרוף ובניו נידחים בין אומות העולם? אלא אפילו הקב"ה כביכול צריך תורה כדי לשכוח ולא להרגיש בצער.

הגר"י גלינסקי זצ"ל סיפר בשם המגיד מדובנא על עשיר אחר שהלך בין ספסלי בית המדרש, וראה פלוני עני מיושבי בית הכנסת, שמח וטוב לו. מדוע? מה קרה שהוא כל כך מאושר? השיבו לו. מפני שמינו אותו לגבאי של העליות לספר תורה למשך שנה שלמה. אבל מה הוא שמח כל כך, שאל העשיר את עצמו, והרי אין לו לחם בבית, תראו איך שהנעלים שלו פוערות את פיהן, בסך הכל מינו אותו לגבאות קטנה והוא כל כך שמח? אני אינני שמח אלא כאשר אקבל ידיעה על דרוח ענק, והוא מאושר בגבאות כאילו מה יש בזה. העשיר לא הצליח להבין. למחרת חלף העני ליד ביתו של העשיר ניסה את מזלו לדפוק על הדלת לקבל כמה פרטות לצדקה. המשרת הודיע לו אין היום קבלת קהל, מה קרה והרי תמיד ביום שני בבוקר יש קבלת קהל? אתמול היה כאן סוחר שלא דיבר אליו בדרך ארץ, בעל הבית כעס מאוד במשך כל הלילה. בבוקר השכם הודיעו לו שהיו לו כמה הפסדים קלים בבורסה. היום אין מה לדבר ואין יכולים להתקבל. העני תפס את ראשו וחשב ריבוננו של עולם הוא כועס? על מה? והרי אין לי אחד ממיליון מהעושר שיש לו, מגדולתו ונכסיו, אילו היה לי רק רבע מהם הייתי יוצא בריקודים ברחובות העיר, לעולם לא היה עולה בליבי כעס, שמח וצוהל מהבוקר עד הערב, והנה הוא כעס ושבור... פלא פלאים.

העני לא מבין ובצדק את העשיר כיצד הוא מסוגל להיות עצוב, והעשיר גם הוא מתפלא בצדק איך העני יכול להיות כל כך שמח כשחי בקשיים ובצער שכזה. אלא שאין יתרון לאף אחד בכל עמלו ועושרו, אם יש לו או אם אין לו, הכל תלוי כמה אתה טמון ודבוק בתורה שעל ידה הוא מנווט את השכל ליישר את מחשבותיו ולהבין שכל העולם הזה הוא הכל וריק, ועי"ז הרי הוא שמח בחלקו בכל עת ובכל מצב. זהו סוד העושר והאושר בכל עמלו תחת השמש.

ואפילו להקשיב לישועה וגאולה אין סבלנות.

בברכות (ה:) מובא שלרכי יוחנן היו לו עשרה ילדים וכולם מתו לו והיה הולך עם עצם של בנו הקטן מנחם ומעורר אבלים, "דין גרמא דעשירא ביר". רבי יוחנן היה יכול לסבול ולהיות אב שכול ועוד לעודד אחרים, אבל כשמת ריש לקיש לא יכל לסבול והשתגע, היה הולך קורע כסותו וצועק בחוצות העיר היכן אתה בר לקיש? וצריך להבין מדוע רבי יוחנן יכול לסבול את מותם של עשרה בניו ולא יכול לסבול את מותו של ריש לקיש? אלא כשריש לקיש קיים יש לדכי יוחנן תורה, יש לו חברותא ללמוד עימו ולהגדיל תורה, וממילא אפשר לסבול הכל את כל היסורים, אבל כשנפטר ר"ל הכל נעשה קשה. - כשיש תורה הכל מתגמד ונעשה קל, אפילו עשרה ילדים דבר קטן הוא, בלי תורה הכל מפחיד אפשר אפילו להשתגע מכאב מפחד ומצרות, וכמו שאמר דוד המלך ע"ה "לולא תורתך שעשועי אז אברתי בעוני".

ועל כן בכל מצב יש להתרבה בתורה ובמצוות
ובגמרא (יומא לח.) איתא, "כשהלך ניקנור להביא את דלתות בית המקדש מאלכסנדריא של מצרים, בחזרתו עמד עליו נחשול שבים לטבעו, נטלו אחת מהן והטילו לים ועדין לא נח הים מזעפו, ביקשו להטיל את חברתה, עמד הוא וכרכה וחבקה ואמר להם: הטילוני עמה, מיד נח הים מזעפו, והיה מצטער על חברתה, כיון שהגיע לנמלה של עכו היתה מבצבצת ויוצאה תחת דופני הספינה, לפיכך כל השערים שהיו בבית המקדש נשתנו להיות של זהב חוץ משערי ניקנור מפני שנעשו בו ניסים". שוחים אנו על אדמות בים החיים שוחים אנו בים החיים, ונתקלים פעמים רבות במיני סערות ומכשולים המבקשים לטובענו, לכל אדם בחייו יש מקרים וזמנים של בעיות ועיכובים. מה עושה אדם בזמן קשה זה? זורק דלת אחת מדלתות בית המקדש. פעמים בשעות לחץ ובזמן בעיות מוצאים אנו את האדם שמונע עצמו מכית המדרש, מתפלל ביחידות - יש קשיים, אין ריכוז, אי אפשר ללמוד, לכן זורקים דלת אחת למים. אך המצב נשאר בעינו "עדיין לא נח הים מזעפו" - הצרות והיסורים לא פסקו, וממשיך הים להיות סוער. אולם אם למרות הכל - למרות

"ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים, ויבוא מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם על כן קרא שמה מרה. וילנו העם על משה לאמר מה נשתה, ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ וישלח אל המים וימתקן המים, שם שם לו חק ומשפט ושם ניסחו" (שמות טז, כב-כו). כגמרא (בבא קמא פב.) "זילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים" דורשי רשומות אמרו "אין מים אלא תורה" שנאמר הוי כל צמא לכו למים, כיון שהלכו שלשת ימים בלא תורה נלאו והתלוננו, עמדו נביאים שביניהם ותיקנו להם שיהיו קוראים בשבת, מפסיקין באחד בשבת, קוראים בשבת, מפסיקים שלישי ורביעי, קורין בחמישי ומפסיקין ערב שבת כדי שלא ילינו ג' ימים בלא תורה. אומר בספר אור ההר שלומדים מכאן יסוד חשוב שכשאין תורה מתלוננים, צועקים והרכה דברים חסרים, כשיש תורה שום דבר כבר לא חסר. מספרים שכירושלים של פעם כשהעוני שרר בכל מקום, כשהיו רעבים לחם היו אוכלים גמרא, אבל כשאין מים בכור אזי נחשים ועקרבים יש בו!

ויש להתבונן ולהבין האין נמתקו המים כמרה? והרי הם מרים וקשה לשתותם, אלא זה מה שנאמר "וישלק משה עץ אל תוך המים וימתקו המים" דהיינו שהשליך את "עץ חיים" היא למחזיקים בה' שהיא התורה והיא עץ חיים, כשמחזיקים בעץ חיים כבר לא מרגישים שום מרידות. וזהו למעשה המבחן והניסיון שיש לכל אדם, כי "שם ניסחו" - שאם מרגיש מרידות אז היא ההוכחה שחסר לו בעץ חיים. בני ישראל במצרים לא שמעו למשה "מקוצר רוח ועבודה קשה" (שמות ג, ג) פירש האור חיים הקדוש "עם ישראל לא שמעו למשה מפני שלא היו בני תורה" - כי עם תורה אין קוצר רוח ואין עבודה קשה, יש רגיעה ואפשר לשמוע ולהקשיב. יש מושג בספרים הקדושים "מוחין דגדלות" והכוונה שרואים את רוממות ה' בכל דבר, והכל רצונו הטוב, רואים את הדברים בגדול לא בצמצום, הכאב העכשוי הוא רק עכשוי ורגעי, והכל ביחד הוא חסד גדול. ולעומת זאת ב"מוחין דקטנות" הכל בקטן ובצמצום רואים ומרגישים רק את הכאב העכשוי, ולא רואים את הטוב ואת הישועה הגדולה שיש בזה. על ידי התורה זוכים למוחין דגדלות מפני שבתורה טמון השכל של הקב"ה כביכול, וכלי תורה יש קוצר רוח

1. האם מתכוונים למר שכלא תורה היו חשים את הרעב ביותר שאת, או שיותר מזאת - היו מגיעים לקלקל וירידה ורחינית? - אף עקום, או אייפונים?

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

בניהו יששכר בן תגית

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת בשלח ט"ו בשבט

בתמונה שלפניכם מסתתרים פריטים מתוך פרשת בשלח, בין ניסי היציאה ממצרים וההליכה במדבר. חפשו היטב את כל הפריטים - מי שימצא את כולם, מנצח!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. שירה כתובה - שירת הים
2. קיר מים - המים עומדים כחומה
3. שביל יבש - מעבר בני ישראל בתוך הים
4. מסה משה - שבו נעשו ניסים
5. עמוד ענן - ההנהגה ביום
6. עמוד אש - ההנהגה בלילה
7. תוף מרים - שמחת שירת הים
8. שליו - העופות שניתנו לאכילה
9. כד מים - חיפוש מים במדבר
10. עץ מר - נס המתקת המים במרה
11. סלע - ממנו יוצאים מים
12. "לחם משנה" - לקט כפול ליום שישי
13. צנצנת מן - זיכרון לדורות
14. חרב - מלחמת עמלק
15. אבן - משה יושב עליה בעת המלחמה

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים פרשת בשלח וט"ו בשבט

בתמונה הוסתרו 15 הבדלים - מי יצליח למצוא את כולם?

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

בני הרפואה

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת בשלה

כאשר עם ישראל הגיעו לים וראו את עצמם לכודים, שאין להם כל מנוס לברוח מפרעה ומצריים הטמאים, שהים מלפניהם והעבודה זרה של בעל צפון שהיא בחינת קליפה קשה - מצידה, הם לא ידעו מנוס לנפשם. אולם, לא הבינו שדווקא במקום הכי נמוך שהיו שרויים בו, עוד פסע אחד והרי הם יוצאים מן המיצר ומגיעים לקבלת התורה באהבת אין קץ.

לפי שכך דרכו של היצר הרע, כאשר רואה שהאדם זוכה ומתקרב להשי"ת ומתעלה מיום ליום, הוא מקבל פחד גדול ונלחם בכל כוחו לייאש את האדם, שיחשוב שאין לו מנוס מפניו. והאדם אינו יודע, שכבר הריהו ראוי לנס וברגע אחד ה' יכול לחלץ אותו מן המיצר, כמו שחילץ את ישראל בדרך נס כשעמדו על שפת הים. שה' קרע להם את הים והעבירם בתוכו בחרבה, ואחר כך הראה להם את צריהם המצרים מתים על שפת הים, או אז ידעו כי נושעו מצריהם ישועת עולמים. מה מאד צריך האדם להזהר מן הייאוש, לפי שאינו בא אלא מן היצר הרע, המנסה בכל כוחו להלחם נגד כל הקדושה שזכה האדם להגיע אליה.

ורואים בעניין קריעת ים סוף עוד יסוד חשוב, שעד אשר עם ישראל לא חצה את הים ולא ראה את מצרים טובעים בים, עדיין היו כל הזמן בלחץ ובפחד שמא יחזרו להשתעבד תחת יד מצרים. ויסוד זה מלמדנו, שאדם שחוזר בתשובה מכל עניין שהוא, כגון שהחל לקום מוקדם לעבודת בוראו, וכל תשובה שהוא זוכה לעשות - צריך לדעת שצריך לשרש ולקצץ את כל השורשים של הרוע של העבירה שהייתה בידו, ולהפך ממנה לגמרי. לפי שאם לא יפרד לגמרי מה'מצרים' שלו, יש לו עדיין הרבה ממה לפחד שמא יחזור לשעבוד של היצר הרע.

לפי שהעבירה היא כמו המחלה הנוראה, וכאשר לא מנקים אותה לגמרי, חלילה, עלולה לחזור ולהתפשט. ועל כן צריך להלחם לשרש את הדברים הרעים על הסוף האחרון, וכמו שמצינו בשלחן ערוך סי' ל"ו בהלכות עדות, איך נראה בעל תשובה. לדוגמא, אם היה מלווה בריבית, צריך שלא ללווה בריבית אפילו באופן המותר, כגון בהלוואה לגוי. לפי שצריך לשרש ולעקור ממנו לגמרי את האיסור.

יהי רצון שהשי"ת יזכנו להנצל מן היצה"ר ולהתקרב לעבודתו, ולא להתייאש כלל, אפילו קבלות ורצונות ישנים ועתיקים שהיו לנו - יהי רצון שנזכה לחדשם ולהתעלות בהם, אמן!

העם ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא כי אמר אלקים פן ינחם העם בראתם מלחמה וישבו מצרימה. ויסב אלקים את העם דרך המדבר ים סוף... (יג, יז-יח). יש בפסוק זה לימוד גדול לחיים.

הקב"ה כביכול התחכם עם עם ישראל פן ישובו מצרימה. אדם צריך לדעת גם כן, שצריך להתחכם ולהקיף עניינים בחיים בכדי לא להיכנס לניסיון שעלול חלילה להכשל בו. והיינו, שרואים בפסוק הנזכר שהקב"ה הוא כל יכול, ויש בידו גם להכות את פלשתים. עם כל זאת - הקב"ה חושש שדבר המלחמה עימם יגרום לישראל לחזור מצרימה, ולכן הקב"ה מורה להקיף את ארץ פלשתים. ואף שהכל בידי יתברך, (והוא זה שנתן את הניצוץ הקדוש של כל אומה כדי חיותה, עד אשר יתקן עולם במלכות שדי-ויחזרו כל ניצוצות הקדושה לשרשם ולחיותם. ונמצא א"כ כי) הקב"ה נותן בחינה של כח גם לפלשתים הרשעים. ומאחר ויש בידם סוג של כח (על ידי הניצוץ הקדוש המחיה אותם), אומר הקב"ה להתחכם ולהקיף את ארצם. ולפיכך, אדם ילמד להזהר מלהכנס לניסיון בעבודת ה', וכמו שכתוב 'ואל תביאני לידי נסיון ולא לידי בזיון'. מצד שני, אם כבר בא לידי נסיון, והוא מתגבר ועומד בו, הרי הוא זוכה לאור הגנוז המעלה אותו לדרגה גבוהה יותר. ומי שהקב"ה חפץ להעלותו ממדרגתו, הריהו מנסהו. אבל לכתחילה יזהר מאוד לא להכנס לניסיון כלל.

וצריך לדעת יסוד נוסף בעניין עמידה בנסיונות. הנסיון הוא רק מראה את תמונת המצב שבה נמצא האדם, היינו שאם למד מוסר והתעלה בבחינת "מוסיף והולך" בכל יום ויום, והוא משתדל להתעלות לנהוג ברחמנות עם בני אדם, וכן מתעלה לחשוב מחשבות נכונות וישרות, ומתעלה להפיק מהתורה שלומד את רצון ה', וכאשר קם מן הספר עושה את מעשיו על פי התורה הקדושה, אז בזכות כל זאת - הוא מקבל כוחות לעמוד בנסיון, שזה שיבוש אליו. אבל צריך לדעת שהשכר שיקבל על עמידתו בנסיון אינו בהכרח על ההתגברות של רגע הנסיון, אלא על ההכנה הנצרכת שהעלה את עצמו מדרגה לדרגה בעבודת ה'.

וידוע שבכל אדם מישראל בפרטיות יש את כל מה שעברו עם ישראל בכלליות, ושלמה המלך אומר בקהלת (ג יא) 'את הכל עשה יפה בעתו גם את העלם נתן בלבם מבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלקים מראש ועד סוף'.

כאשר הגיעו בני ישראל לפני ים סוף, נאמר: 'ופרעה הקריב וישאו בני ישראל את עניהם והנה מצרים נוסע אחריהם' (שמות יד, י), ואז צעק משה אל בני ישראל. השיב לו ה', 'מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו' (יד טו). מקשה האור החיים הקדוש, הרי כל יהודי בעת צרה - אין לו על מי להשען אלא על אביו שבשמים, א"כ בודאי שמשען יזעק אל ה'?

ומסביר האורח"ח, שהקב"ה ענה למשה יסוד חשוב. והוא, שפעמים יש קטרוג קשה רח"ל, שאפילו תפילה לא תועיל, ורק ע"י תשובה ומסירות נפש, עם ישראל יכול להועיל ולעורר כח של מידת הרחמים אשר בכוחה לבקוע את הים וכו'. ואם כן, כעת צריכים עם ישראל להתעצם באמונה וללכת אל הים, ורק על ידי אמונה עיוורת כזו, יכול הים להבקע. היינו, רק כאשר יאמינו ביצועה עוד לפני שה' בוקע את הים במסירות נפש גדולה שכל מה שה' יעשה עימם הם יקבלו באהבה רק אז תבוא הישועה, כי מאמינים בכל נפשם ומאודם שה' לא עוזב אותם, וכל מה שעושה להם הוא לטובה, וזו היא ג"כ מצוות התשובה שלהם שלא יעזרו על ה'. לפי שאחר שראו ניסים כ"כ גדולים חייבים הם להיות במדרגת אמונה שלימה בהתאם למה שראו, ומכח מצווה זו יתמתקו הדינים.

ויש כאן יסוד גדול לכל ההסתרי פנים שאדם נמצא בהם, היינו, להיות שמח מתוך אמונה שלימה ובטחון בהשי"ת. וכמו שמצינו שדבר זה היה תרופה נגד הקטרוג הגדול של 'הללו והללו עובדי ע"ז וכו'. וזהו הענין של קריאת ים סוף, 'תהום אל תהום קורא לכל צינורך' (תהילים מב, ח) שתהומות נבקעו, היינו בחינת הצרות הגדולות שיש לאדם, ואין צרה לאדם אלא צרת חוסר קרבת ה', וכמ"ש 'מתהומות תעלני'. וכאשר נבקע התהום, הרי אז הוא נעשה מישור והשוואה אחת של הדרך העולה בית קל.

ובחינה זו של מסירות נפש, ניתן לראות גם במה שאמרו רבותינו בזוהר הקדוש בפרשתנו, שאמר ה' למשה "מה תצעק אלי" - 'בעתיקא תליא מלתא', דהיינו בבחינת 'הכתור של כל הכתרים' תלוי הדבר, וידוע שהמסירות נפש של האדם היא בבחינת ה'כתר' ובראש המעלות של האדם הישראלי, ועל ידי מסירות נפש זו מתעוררת הבחינה הכי גבוהה של עתיק שבעתיק אשר כל הדינים נמתקים בשורשם. ויעוין בדברי המשנת שכיר בפרשת בשלח כאן שהאריך בעניין זה.

ובתחילת הקריאה נאמר 'ויהי בשלח פרעה את

מהנעשה בישיבתנו

יום תענית דיבור העולמי

מור"ר שליט"א במעלת התענית דיבור

מור"ר שליט"א בתפילה על כלל ישראל

מורדנו ראש הכולל שליט"א בתפילת הסנגוריא

מור"ר שליט"א בהדלקת נר מצוה

מוסדות המוסי"ר

בנשיאת נדל המקובלים האנן רבי בניהו שמואל'ל פולטא

סדר התיקונים בימי השוכב"ם בישיבתנו

יום שלישי פרשת שמות	י"ז מרחשון ה'תקס"ז 13:00	תיקון היסוד
יום שלישי פרשת וארא	י"ח מרחשון ה'תקס"ז 13:00	תיקון טהרת המשפחה ופדיון כפירות יטבול ביום התענית 9 טבילות במים קרים כנגד שבעה נחלי המלכות
יום ראשון פרשת בא	י"ט מרחשון ה'תקס"ז 13:00	תיקון הנפטרים ע"י אברכי הכולל ניתן למסור שטות במשרד או בש"ל 03-5520004 בסך 101 לכל שם
יום שלישי פרשת בא	י"ז מרחשון ה'תקס"ז 13:00	סדר תענית דיבור העולמי ג' פעמים את הדתלים
יום חמישי פרשת בשלח	י"א שבט ה'תקס"ז 16:00	תיקון יטבול ביום התענית 9 טבילות במים קרים
יום חמישי פרשת יתרו	י"ח שבט ה'תקס"ז 13:00	תיקון יטבול ביום התענית 9 טבילות במים קרים
יום שלישי פרשת משפטים	כ"ג שבט ה'תקס"ז 13:00	תיקון עונות הכללי ותיקון היסוד (מסבב שני)

• המענה נדון לקבל על עצמי העניית הדפוסית המענה ביום קודם, ולפרט במסגרת מה מתענה

• ימים מוקדמים במקום לטובת באר הדפוס
• ביום שלישי התיקונים מוקדמים בהתאמה מור"ר שליט"א בשאר ימי השבוע עם רבני הישיבה שליט"א

• מו שאין באפשרותו להגיע ומעדיף לעשות את התיקון, יתענה באחת הדתות ויקרא את מכתב התפילה וימסור את שמו בטלפון 03-5520004 (שלושה 8) ובע"ה כבוד מורד המקובל רבם בניהו שמואל'ל שליט"א יטבול עליו בשעת התיקון ובתפילה יתענה של חרש"ש. ויחד רצון שמוכח לשון בתשובה שליטה לפני אבינו שבשמים ותקבלו תפילותנו בדעון, אמן.

ארוחת הצהריים לאברכים וזכות הלימוד היום -

לזכותך

ניתן לתרום ארוחת צהריים

- ביום אזכרה
- לדפואה שלמה
- להצלחה ולישועה

לפרטים ולקביעת זכות:

03-552-0004